

Η ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Fra già l'ora
 . . . che ho nuovo peregrin, d'amore
 Punge, se ode squilla di lontano
 che paia 'l giorno pianger che si muore.

DANTE.

Ἡ χαμηλὴ βοσωναίρα, ἡ ὁποία περιζώνει τὴν πεδιάδα, ἀνοίγεται ἐκεῖ πρὸς βορρᾶν εἰς σχίσμα στενόν, διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἡ θάλασσα, γλαυκὴ καὶ γαληνιαία ὡς λίμνη, καὶ ἐν ἀπόπτῳ τὸ ὑψηλὸν ὄρος τῆς ἀπέναντι νήσου μὲ χιονοσκεπὴ κορυφὴν. Ὁ ἀὴρ τῆς ὠραίας δέιλης τοῦ Φεβρουαρίου ἐπνεεν ἐλαφρὸς καὶ γλυκός, προαγγέλλων μακρόθεν τὴν ἀνοιξιν, ὁ δὲ ἥλιος ἀπ' οὐρανοῦ καθαροῦ ἐσκόρπιζεν ἀφειδῶς τὰς χρυσαῖς ἠμβλυμένας του ἀκτίνας. Ἡ δύσις, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπλησίαζεν ἤδη, ἐξήστραπτεν ὡς ποταμὸς πυριφλεγῆς· ἡ δὲ πληθώρα ἐκείνη τοῦ χρυσοκράνου φωτός, ἡ περίξ τοῦ δίσκου, ἀραιουμένη βαθμηδὸν ἐφ' ὅσον ἀνῆρχετο τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ζενίθ, κατέληγεν εἰς τὴν γλυκυτάτην γλαυκὴν ἀπόχρωσιν, δι' ἧς ἐφαίνετο οἶον· ἐσμιλτωμένος ὀλόκληρος ὁ οὐράνιος θόλος. Ἀπέναντι τὰ δυτικὰ βουνά, ὑπὸ τὸν χρυσοῦν μανδύαν, δι' οὗ τὰ ἐκάλυπτεν ὁ ἥλιος, διεφαίνοντο τεφρόχροα, καὶ ὑπὸ τὸ θάμβος τοῦ ἀφθόνου φωτός, ὑφ' οὗ κατελάμπετο ἡ εὐρεία, ἡ γραφικὴ πεδιάς, μόλις διεκρίνοντο αἱ ἐπ' αὐτῆς λεπτομέρειαι. Εἰς τὸν φωτεινὸν χειμαρρὸν, ὁ ὁποῖος ἐχύνετο ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν, ἐφαίνετο ὡς τις κίνησις διηλεκτής, κυκλοφορία μοσίων χρυσοειδῶν. Τὸ χρῶμα τοῦ ἡλιολαμποῦς ἐδάφους ὀλονὲν ἐξησθενεῖτο καὶ ἐκ τῆς πορφύρας του ἐξετείνοντο ἤδη μακρότεραι καὶ ὠρότεραι αἱ σκιαὶ τῶν λοφίσκων, τῶν στύλων, τῶν δένδρων, τῶν οἰκίσκων καὶ τῶν ἀραιῶν περιπατητῶν. Αἱ φουντωταὶ ἐλαταὶ μὲ τοὺς στρεβλοὺς των κορμούς ἐπεδείκνυσαν ὡσεὶ μὲ ἀραιὴν χρυσοῦν κόνην πεπασμένης τὰς μαύρας κορυφάς. Οἱ πυργίται καὶ αἱ πετροδίαιτοι οἰνάνθαι, τὰ πτηνὰ τοῦ χειμῶνος, ἐταροῦρίζον μετὰ θέρμης τὸ ἐσπερινόν των ἄσμα ἐπὶ τῶν κυπαρίσσιων καὶ τῶν ἀκακίῶν, χαιρετίζοντα τὸν πατέρα ἡλίου καὶ προσκαλοῦντα τὰς ἀγαπητὰς γελιδόνας... Ἡ ἀνοιξὶς ἤρχετο· τὴν ἠσθάνοντο τὴν ὥραν ἐκείνην μυροβολοῦσαν μακρόθεν. Δὲν θὰ ἐχόρταινον πλέον τόσῳ δυσκόλως μὲ κόκκους καὶ μὲ σκώληκας· χάριν αὐτῶν θὰ ἐξεκολάπτοντο ταχέως μυριάδες ἐντόμων καὶ τὸ κυνήγιον θὰ

συνεκροτεῖτο τώρα εἰς τὸν ἀέρα, πλούσιον, ἀκίνδυνον, εὐχάριστον. Καὶ ὠξύνοντο τὰ τερετίσματα των εἰς τὴν προσδοκίαν τῆς νέας ζωῆς· τὴν ὑπισχνεῖτο εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς ἡ ἀψευδὴς γλῶσσα τοῦ τοπίου, τοῦ καταλαμπομένου μαγικῶς ὑπὸ τῆς δύσεως...

Ὁ ἥλιος κατήρχετο ἐν τούτοις ὀλονὲν πρὸς τὸ βουνόν. Τὸ φῶς ἐγίνετο μετριώτερον. Τὸ σφρίγος ὄλον ἐκεῖνο ἐξησθενεῖτο καὶ ἡ ἤρεμος γλυκύτης ἐχύνετο ἀφθονωτέρα. Αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἠμβλύνοντο περισσότερον καὶ ὁ δίσκος ὀλονὲν ἐπορφυροῦτο, στιλπνὸς ὡς ἐπιφάνεια μετάλλου ἀναλελυμένου. Τὰ χρώματα ἤλλαζον. Τὸ τεφρόχρουν τῶν βουνῶν διεδέχετο ἰώδες βαθύ, καὶ ὑπεζάνω μεταξὺ τῆς βουνοσειρᾶς καὶ τοῦ ἡλίου, ὁ ὀρίζων ἐθάφετο πορφυροῦς, μὲ κύματα κιτρίνου, ἰώδους καὶ κυανοῦ. Ἡ θαυδοῦσα λάμψις ἀπέλιπε κατὰ μικρὸν τὴν πεδιάδα καὶ ἡ εὐρεία καταπρασίνη ἔκτασις ἀπεκαλύπτετο ἐν μεγαλοπρεπεῖα ἡρέμῳ καὶ σιγῇ, ὑπὸ τὸ καθαρὸν μετριασμένον φῶς. Καὶ ἐφαίνοντο τώρα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπίας μᾶς εὐκρινεῖς καὶ ἐλικαιοειδεῖς δρομίσκοι τῆς πεδιάδος, λευκάζοντες ὡς ποτάμια ἐν μέσῳ τῆς πρασίας, στενοῦμενοι καὶ συμφορῶμενοι ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκιεράν ἐσχατιὰν τῶν βουνῶν καὶ ἀνέκυπτοι τὰ ἄφυλλα δένδρα ἐν μέσῳ τῶν χειθαλῶν ὑπὲρ τὴν νεάζουσαν γλῶνην, τὴν ἄνευ ἀνθέων ἀκόμη· καὶ ἀνέπαυον τὸ ὄμμα, στίζοντες ἀτάκτως τὴν πρασίνην συνέχειαν διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ των χρώματος οἱ ἀγροτικοὶ οἰκίσκοι, μεμονωμένοι ἢ ἀνὰ δύο, ἐμβλήματα τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία διαφαίνεται τόσον ὠραία... ἀπὸ μακρὰν! Ὁ ἀὴρ δὲν ἐκινεῖτο. Τὰ πτηνὰ κατέπαυον τὰ ἤσματά των· οἱ βόες ἐπέστρεπον ἐκ τῆς βοσκῆς μὲ ἥρεμον βῆμα, μὲ κατηρῆς πρόσωπον καὶ τὰ λευκόμαλλα πρόβατα κατήρχοντο τοὺς λοφίσκους μὲ σκιρτήματα... Καὶ ὁ ἥλιος ἤγγισε τώρα πλέον τὸ βουνόν. Μίαν στιγμὴν ἀκόμη ἐπέδειξε τὸ λαμπρόν του πρόσωπον ἄνευ ἀκτινωτοῦ καὶ ἔδισε. Σιωπῇ συνέσχε τὴν φύσιν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς θέμα. Οὔτε φωνή, οὔτε κελᾶδημα, οὔτε μυκηθμός, οὔτε βέλκημα. Ἡ σκιά

τῆς δειλῆς, ὁ πρόδρομος τῆς μελανῆς νυκτός, ἐπεχύθη πυκνή. Τὸ γλαυκὸν στερέωμα ἐγένετο βαθύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος διεχωρίσθησαν καθαρά αἱ ζῶναι τῶν γλυκέων χρωμάτων τοῦ λυκαυγῆς,

ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα κ' ἔχουν περίσσια κάλλη, ὠχρῶντων βαθμηδόν, ἕως οὐ ἀποσβεσθῶσιν ἐντελῶς εἰς τὸ σκότος τῆς ἐγγιζούσης ἐσπέρας...

Ὡ δύσις, διατί ἐλκύεις τόσον τὴν ψυχὴν μου καὶ τί εἶνε ἡ γλυκεῖα αὐτὴ μελαγχολία ποῦ μοῦ ἐμπνέεις. Μὴ μοῦ ἐνθυμίζης ἀμυδρῶς ζῶν ἐτυχίας καὶ μακκρυότητος, τὴν ὁποίαν ἐξῆσα ἄλλοτε καὶ ἀλλαχοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρω, ἢ μὴ εἶσαι τὸ λυπηρὸν προμύνημα τοῦ τέλους μας καὶ τῆς αἰωνίας νυκτός; Τί σημαίνει ἡ ἥρεμος χαρὰ, τὴν ὁποίαν σπείρεις πάντοτε εἰς τὴν ἀνάιτιον μελαγχολίαν μου, ὦρα χρωμάτων καὶ σιωπῆς, καὶ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀνήσυχος μελαγχολία, μὲ τὴν ὁποίαν πικραίνεις τὴν χαρὰν μου; Διατί εἶνε τόσον ἀόριστον καὶ συγκεχυμένον τὸ αἶσθημα ποῦ μοῦ διεγείρεις, ὦ δύσις μυστηριώδης, ὡς τις ἀπῆχσις μακκρυμένη, ὡς ἀνάμνησις φευγαλέα, ὡς ἰνδαλμα ἀσύλληπτον;

Ἄλλοτε οὔτε ἀνκίτιος, οὔτε ἀόριστος ἦτο διὰ τὴν ἀνθρωπὸν ἢ ἐκ τῆς δύσεως ἐντύπωσις. Πλὴν τὸ ἄλλοτε τοῦτο εἶνε παλαιόν, πολὺ παλαιότερον τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀπέναντί μου πλουσία καὶ εὐφρορὸς παιδιὰ ἦτο ἐκτασις ἄγονος, νοσηρὰ καὶ τελευτώδης· παλαιότερον τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀνηγείρετο ὁ Παρθενῶν καὶ αὐτῆς ἀκόμη, καθ' ἣν ἤκμαζον τὰ νῦν ἐρείπια τῆς Περσεπόλεως. Ἦτον ὅτε καὶ ὁ ἀνθρωπὸς, ὡς ἀληθὲς τέκνον τῆς φύσεως, ἔζη βίον ἀγροτικόν, τὸν πρῶτον τοῦ βίου. Μικρὰ ἤξεστοι καλύβαι ἦσαν τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῆς ἐποχῆς καὶ βάνασά τινα ἐργαλεῖα, λίθινα ἢ γαλκᾶ, ἀπετέλουν ὅλην τὴν βιομηχανίαν τῆς. Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς ἦτο ἡ μόνη τοῦ ἀνθρώπου ἐργασία. Τὰ δέρματα τῶν ζῶων ἐκάλυπτον ἀκατέργαστα τὴν γυμνότητά του καὶ τεμάχια ρητινωδῶν ξύλων ἐφώτιζον τὰ λιτὰ του δειπνα. Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγὼν ἦτο τότε σκληρότερος· ὅλοι εἰργάζοντο ὅσοι ἤθελον νὰ φάγουν· ὅλοι ἐσπείρον ὅσοι ἤθελον νὰ θερίσουν, ὅλοι ἐκυνήγουν ὅσοι ἤθελον νὰ ἐνδυθῶν· ὅλοι ὠκοδόμουν ὅσοι ἤθελον νὰ στεγασθοῦν. Τὰ ἄγρια θηρία ἐφώρμων πολλάκις ἐναντίον των καὶ μάχαι σκληρὰ συνεκροτοῦντο ἐκ τοῦ συστάδην. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μόνοι τῶν πόλεμων· ἀλλ' ἐπρεπε νὰ εἶνε ἄγρῳποι καὶ γενναῖοι στρατιῶται· ὅλοι των, διότι εἰς τὴν παραμικρὰν ἀμείλιαν ἢ δειλίαν νῶν victis!

Δὲν εἶχον βασιλεῖς τότε ἀκόμη, οὔτε ποιητὰς, οὔτε γράμματα, οὔτε ἐπιστήμας, οὔτε ἱστορίαν, οὔτε θρησκείαν ἀκόμη... Ἄλλ' ἀντὶ τούτων ὅλων τῶν ἀγαθῶν ἀπέλασον μίαν ἀληθοῦς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ζητεῖ ὁ σημερινὸς ἀνθρω-

πος! Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου εἶχε τότε δι' αὐτοῦς ἀληθῆς, ἀπαραμίλλον γόητρον. Διότι ἦτο ἡ ὦρα τῆς ἀληθοῦς ἀναπαύσεως, τῆς καταπαύσεως τῶν πόνων καὶ τῶν κινδύνων τῆς ἡμέρας. Ὁ ἀνθρωπὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ τὸ δερμάτινον περίζωμα καὶ τὰ γυμνὰ λάσια στήθη, καθήμενος παρὰ τὴν φλοιὰν τῆς καλύβης του καὶ σπογγίζων τὸν ἰδρῶτα τοῦ ἡμερησίου καμάτου, ἠτένιζε τὸν ἥλιον κατερχόμενον πρὸς τὴν δύσιν του μὲ ἐν αἶσθημα εὐτυχίας — εὐτυχίας ζωόδους ἴσως, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μεγάλης — μὲ τὴν σκέψιν τῆς ἀφρόντιδος νυκτός, τὴν ὁποίαν θὰ διήρχετο κοιμώμενος ἡσύχως, ἄνευ ὄνειρων, ἄνευ παροξυσμῶν, ἄνευ ὑπολογισμῶν θησαυρίσεως, ἄνευ πυρετοῦ ἐμπνεύσεως, ἄνευ δίψης ἐκδικήσεως ἢ φιλοδοξίας... Ἐκάστη ἡμέρα παρερχομένη ἦτο τότε δι' αὐτὸν πλήρης σταδιοδρομία, καὶ ἐὰν ἠδύνατο νὰ τεניתῆ ζῶν τὸν δόνοντα ἥλιον πρὸ τῆς καλύβης του, ἦτο τελείως νικητὴς καὶ ἱκανοποιημένος τῆς κτίσεως ὁ βασιλεὺς. Ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρμα λοιπὸν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν καὶ ἀπῆλαυε τὴν ἀνάπαυσίν του ἀμειγῆ, ἕως οὐ πάλιν θὰ ἐρρόδιζεν ἡ ἡὸς νέας ἡμέρας, νέας ζῶης

Πόσοι αἰῶνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Οἱ ὄροι τοῦ βίου ἤλλαξαν ἐντελῶς. Ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία ἀπετέλεσεν ὄργανισμὸν ἀπέριως πολυπλοκώτερον, ὁ καταμερισμὸς τοῦ ἔργου ἐπῆλθε πλήρης καὶ ὅλα ἐπροόδευσαν. Πολλοὶ ἐργάζονται καὶ τὴν νύκτα· ἄλλοι ἀργοῦσι καὶ τὴν ἡμέραν. Τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα ἀμιλλῶνται πρὸς τὸν ἥλιον. Αἱ αἰθούσαι τῶν νυκτερινῶν χορῶν ὑπερβαίνουν κατὰ τὴν λαμπρότητα τὴν ἀνθόσπартον παιδιὰ. Οἱ παντοδαποὶ κόποι ἀρχίζουσι διὰ πολλοὺς ἅμα τῇ ἐσπέρᾳ, ἐν ᾧ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀναπαύονται. Καμμίαν ἐσπέραν ποτέ, οὐδὲ τὴν τελευταίαν του, ἐθεώρησε κανεὶς τέρμα σταδιοδρομίας, καὶ δυσκόλως θὰ εὑρισκῆ τις σήμερον καὶ μετὰ τῶν ἀπολιτίστων ἀκόμη ἀνθρώπων μὲ τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν ἀφροντίαν τοῦ ζώου. Ἡ φιλοδοξία, ἡ μέριμνα περὶ τῆς αὔριου, ἡ ζωηρὰ φαντασία κατέστρεψαν τὴν ἡσυχίαν τοῦ ὕπνου μας, τὸν ὁποῖον διακόπτουσι τὰ φρικωδέστερα ὄνειρα. Κάτι ζητοῦμεν, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν θὰ φθάσωμεν καὶ ποτὲ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἡσυχάσωμεν. Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει πλέον δι' ἡμᾶς καμμίαν σημασίαν. Καὶ ὅμως ἡ κληρονομικότης μᾶς μετέδωκε τὸ αἶσθημα τῶν παλαιωτάτων ἐκείνων προγόνων καὶ ὁρμεμφύτως πλέον παθκινόμεθα, χωρὶς νὰ θέλωμεν, εἰς τῆς ἡμέρας τὸ τέλος. Ἄλλ' ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν διαρρυσάντων αἰῶνων καὶ τῆς ὀλοσχεροῦς τῶν περιστάσεων ἀνατροπῆς, αἰσθανόμεθα σήμερον τόσῳ ἀμυδρὸν καὶ συγκεχυμένον τὸ παλαιότατον αἶσθημα, συγχρόνως δὲ τόσον ἀγνώριστον καὶ ἀνάιτιον καὶ ἀσφές, ὥστε κατήνησε πλέον δι' ἡμᾶς μυστηριώδες, ὡς τι γλυκύπικρον, ἐμπνέον

διάθεσιν παραδόξως κλαυσιγελων, τὴν ὁποίαν μάτην μέχοι τοῦδε ἐπειράθησαν νὰ ἐρμηνεύσωσιν οἱ ποιηταί, οἱ συντριβόντες τὸ ἀνερμάτιστον αὐτῶν σκάφος καθ' ὅλων τῶν ὑφάλων τῆς πλάνης καὶ τῆς ὑπερβολῆς.

Τόσον μακρὰν πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ ὁ φιλόσοφος, ἂν θέλῃ νὰ ἐξηγήσῃ φυσικῶς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν γεννοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τ' ἀνόνημα χρώματα καὶ ἡ ἡρεμία τῆς δύσεως. Εἶνε μάλιστα δυνατόν νὰ προσεκάσῃ καὶ τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῆ εἰς τὸ μέλλον. Ἄν ἡ κληρονομικότης θὰ μεταβιβάξῃ τὸ αἶσθημα ὅλον ἐν ἀσθενέστερον, οἱ δὲ ὄροι τοῦ βίου θὰ μεταβάλλωνται ὅλον ἐν πε-

ρισσότερον, μετὰ τινα χρόνον ἡ δύσις, ἡ ὦρα τῆς ἀναπαύσεως, ἡ ἐκλύουσα τῶρα εἰς ἥρεμον ἀλλ' ἀόριστον εὐτυχίαν, θὰ εἶνε ὡς ἦτο ἄλλοτε ἡ ἀνατολή, ἡ ὦρα ἡ πλήρης σφρίγγου, ἡ ἀρχὴ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ζῶης. Ἄλλ' ἕως οὐ συμβῆ τοῦτο καὶ ἀπεκδυθῆ ἡ δύσις τοῦ μυστηρίου τῆς, πρέπει βεβαίως νὰ διαδεχθῶσιν ἀλλήλας ἀπειρία δύσεων καὶ ἀνατολῶν· πρὸς τοσοῦτον δὲ χρόνον παραβαλλόμενοι θὰ εἶνε ὡς μία στιγμὴ καὶ οἱ τεσσαράκοντα αἰῶνες, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν πυραμίδων ἐθεώρουν τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος.

Πρὸ τῆς παιδείας τῆς Ζακύνθου, 14 Φεβρουαρίου 1891.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

ΟΙ ΘΕΟΙ

Μοῦ φάνηκεν ἓνα ὄνειρο 'ς τὰ δυνατὰ φτερά του
Πῶς μ' ἄρπαξε μὰ μέρα
Κι' ὀλόψιλα μ' ἀνέβασεν ἀπὸ τὴ γῆ ἐδῶ κάτω
Στὸν ἀπλαστον κι' ἀπέραντον αἰθέρα.

Καὶ μὲ τὸ φῶς τὸ ἀσάλευτον, ὅπου ποτὲ δὲν ἔχει
Ἄνατολὴ καὶ Δύσι,
Στὰ βάθη ἀντίκρουσα τὴ Γῆ, ποῦ ὅλο κυλάει καὶ τρέχει,
Χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ σταματήσῃ.

Τὴν εἶδα σὰν ἀτέλειωτο κι' ὀλόανοιχτο βιβλίον·
Κ' ἐδιάβαιναν οἱ αἰῶνες
Γεμάτοι φρίκη, σκοτεινιά, λαμπρόαδα, μεγαλεῖο,
Ἄνὰ νάπτανε τρανοῦ ζωγράφου εἰκόνες.

Καὶ μέσα ἐκεῖ τὰ μάτια μου σὲ δυὸ θωροῖαις μεγάλαις
Καρφώθηκαν· ἀκτίνες
Ταῖς ἔδουζαν, 'ς τὸ πλάγι τους χλώμαζαν ὄλαις ἢ ἄλλαις.
Καὶ λησιμονήθηκα μπροστὰ 'ς ἐκείναις.

Ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς θάλασσας τὴν τρισάβην ἀγκάλῃ,
Τῶν ἀστεριῶν ἀστέρι,
Ἄφροσύπλαστη, ἡλιοστάλαχτη γεννιέται καὶ προβάλλει,
Ρόδα καὶ χαϊδία κλεῖ 'ς τὸ κάθε χέρι.

Μαζὶ τῆς ἐρωτῆς, πουλιά, θηριά, δελφίνια, πλῆθη
Νεράϊδες, ὄλαις, ὄλοι...

Κ' ἡ Πλάσις γιὰ νὰ τὴν δεχθῆ ξανάνιωσε κ' ἐχύθη,
Σὰ μωσχοδολισμένο περιδόλι.

Κ' ἡ δευτέρα... Σ' ἐνὸς βουνοῦ ραχοῦλα ἀνταριασμένη
Μαρτυρικῶς, ὠραῖος,

Φορεῖ στεφάνι ἀκάνθινο, σκέβει, βογγάει, πεθαίνει
Εἰς τὸν Σταυρὸν ἐπάνου ὁ Ναζωραῖος.

Χύνεται ἡ νύχτα, σιεῖται ἡ γῆ, κ' ἡ Πλάσις πέρα πέρα
Μαρμάρωσε καὶ στέκει

Ἄπ' τοῦ παιδιοῦ τῆς τὸ χαμὸ πεντάρφανη μητέρα
Ποῦ τὴν ἐχτύπησε τ' ἀστροπελέκι.

Καὶ τότε μέσα ἀπ' τὰ βαθειὰ τὰ φυλλοκάρδια νοιώθω
Μιά προσευχὴ νὰ βγαίνῃ

Ἔτσι μὲ πόνο χριστιανοῦ κ' εἰδωλολάτρου πόθο
Μαζί, παράξενα ζευγαρωμένη :

— ὦ ταῖρι ποῦ τὸ θρόνο σου τετραψῆλο ἔχεις στήσει,
ὦ Κύριε ! ὦ Μεσσία !

Χαίρετε, θλίψι καὶ χαρὰ, τρισάγιο μεθύσι,
Τρισάγια θυσία !

ὦ ! χαῖρε ποῦ τ' ἀνθρώπινο κορμὶ τ' ἀποθεώνεις,
Οὐρανογεννημένη.

Χαῖρε κ' Ἐσὺ ποῦ τῆς ψυχῆς πατρίδα φανερώνεις
Καινούρια, ὄνειρομένη !

ὦ ! χαῖρε ποῦ γεννήθηκες γιὰ μᾶς μὲ γέλιο πλάνο
Στὸ μαγικό σου στόμα,

Κ' Ἐσὺ ποῦ πέθανες γιὰ μᾶς καὶ ἔς τὸν Σταυρὸν ἐπάνω
Μ' ἀγάπης λόγια ἀκόμα !

Θεά ! ἔς τὴν γῆν κατέβασες τὸν οὐρανὸ μὲ χέρια
Φωτοπεριχυμένα,

Θεε ! κ' ἀνέβηκεν ἡ γῆ ὑψόστερ' ἀπ' τ' ἀστέρια
Πιστεύοντας Ἐσένα !

Τοῦ κόσμου ποῦ ὄνειρεύεται καὶ κλαίει κ' ἀναγαλλιάζει
Σεῖς εἰσθε οἱ δύο πόλοι,

Σεῖς ἡ διπρόσωπη Ζωὴ ποῦ λάμπει κ' ἀγκαλιάζει
Τὴν οἰκουμένην ὅλη !

Κι' ἂν καμμιά μέρα ὁ ἄνθρωπος ἐψώσῃ τὸ κεφάλι
Ὡς τὰ οὐράνια ἔψη

Καὶ κάθε δέναι ἀρνηθῆ, κάθε θεὸ προσβάλῃ,
Κάθε βωμὸ συντριψῇ,

Καὶ γκρεμισμένοι ἀπὸ ἐπιλά οἱ θεοὶ ἔς τὰ καταχθόνια
Λησμονηθούσιν κ' ἐκείνοι,

Πάντα θεοὶ θά εἶνε τῆς γῆς ἡ Ἐμμορφία ἡ αἰώνια
Κ' ἡ αἰώνια Καλοσύνη !

ΟΠΟΙΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ...

Μονόλογος

Δωματίου φοιτητοῦ. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ παρ' αὐτὴν παράθυρον πρὸς τὰ δεξιὰ ἕτερον παράθυρον ἀνοικτὸν πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρα κλεισμένη. Μία κλίνη εἰς μίαν γωνίαν ἀποκρυπτομένη ἐν μέρει ἀπὸ ἐν paravent. Τραπεζιον μὲ βιβλία, δύο καρέκλαι, ἓνα πεντοῦκι.

(Λιρομένης τῆς ἀλλοίας, φαίνεται ὁ ΝΙΚΟΣ φορῶν κοινοίτην παλαιόν, περιεργόμενος τὰ διάφορα μέρη τοῦ δωματίου καὶ ἐρευνῶν μετ' ἄκρας ἀνησυχίας καὶ δυσφορίας.)

ΝΙΚΟΣ

Τίποτε ! πουθενά... ἔγιναν ἄρατα ! (Ἐρευνῶ ἐπὶ τῇ κλίνῃ, ἐπὶ τῷ τραπέζι, ἀπὸθεν τοῦ κλωσίου) οὔτε ἔχρος !... Μὰ τί ἔγιναν ἐπὶ τέλος τ' ἀναθεματισμένα ; (Προσφεύγει εἰς τὴν θύραν καὶ σφίρει τὸν μογλόν). Ἡ θύρα ἦτο κλειστή !... ὁ σύρτης βαλμένος. Κανείς δὲν ἔμεινε μέσα !... μὰ αὐτὸ καταντᾷ μαχηία, λεκανομαντεία, ὑπνωτισμός !... Καλέ, τὰ ρούχά μου !... τὰ ρούχά μου τὰ καινούρια... τὰ μονάκριθα, ποῖος μού τὰ ἐπήρε ;... τί ἔγιναν ; (Τριγυρᾷ ἐν πάλῳ.)

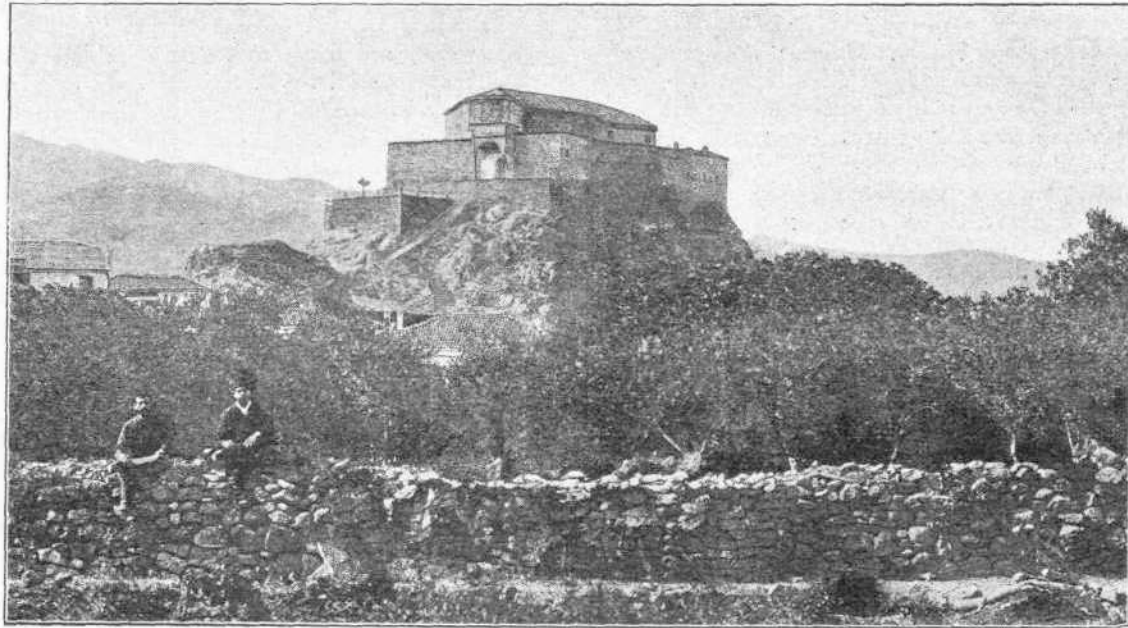
Θεε μου ! μού ἔρχεται νὰ χάσω τὸν νοῦν μου. Εἶμαι ἔξυπνος ἢ κοιμοῦμαι ; εἶμαι στὰ σωστά μου ἢ μού ἔστριψε ἡ βίβλα ; Ἄς σκεθῶ λιγάκι διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ. (Στάζει καὶ σκεπτικῶς.) Χθὲς τὸ βράδυ ὅπου ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὰ ἔφοροῦσα ἢ δὲν τὰ ἔφοροῦσα ; Πῶς δὲν τὰ ἔφοροῦσα !... Ἄμ, τί ! ἤθελα νὰ γυρῶ εἰς τοὺς βρόχους ὡσάν τὸν πρωτόπλαστον ; αἱ ! ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῆς κοσμογονίας, ὅπου μίαν σκιὰ ἐγρησίμευαν ὡς ἐμποροπρακτικὸν κατῆχημα, ὁ Θεὸς ἐπλασε χίλια διὰ πρᾶγματα καινούρια καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων, τὰ κρατητήρια τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸ Φρενοκομεῖον. Λοιπὸν εἶχα τὰ ρούχά μου... Τὰ εἶχα, εἶμαι βέβαιος ἀδελφέ ! ἤλθα μέσα σιγὰ σιγὰ μάλιστα, διὰ νὰ μὴ μὲ πᾶρῃ μυρωδιὰ ἢ σπιτονοικοκυρά μου, ἢ ἑποῖα ἔμμως μ' ἐκατάλαβε κ' ἐξερρόδησε... ἄς εἶνε ! ἀναψὰ τὸ κερί καὶ τὰ ἔβγαλα, ἔδω τὰ ρούχά μου (δεικνύει ἐν μέρος ἐντὸς τοῦ δωματίου). Καὶ μὲ τί προσοχὴν μάλιστα τὰ ἔβγαλα, διὰ νὰ μὴ σαλτακιοῦσιν, ἐπειδὴ ἦσαν βρεγμένα !... Ἐνθυμοῦμαι κἀλλιστα ὅτι ἤθελα νὰ τ' ἀπλώσω ἔξω νὰ στεγνώσουν, ἀλλὰ ἔπειτα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὰ ἐποσθέτησα ἔδω, ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν... σιμὰ εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἄρῃκα ἀνοικτὸν. (Τάπει τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης, ὡς τὰ τοῦ ἐπιπέθου αἰγυθίου σκέπης.) Ἄ !... ἄ ! τώρα ἐκατάλαβα !... δυστυχία μου !... μού τὰ ἔβλεψαν οἱ λωποδύται μὲ τὴν νέαν μέθοδον τοῦ ἀγκιστρίου ! Ἔτσι εἶνε χωρὶς ἄλλο !... τί σκοπιζομαι !... Ἐρευρητικὸν ἄνθρωπον ὡς πόσον αὐτοὶ οἱ λωποδύται ! κάθε ἡμέραν καὶ ἀπὸ μίαν μέθοδον ξετρουπώνουν ! Σοῦ λέγουν ὅτι ἔχωσαν ἀστυνομικούς κλητῆρας ὅπου δὲν ἔξίζον' μὰ ἂν ἔξίζον τίποτε οἱ κλητῆρες μᾶς, νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι οἱ λωποδύται θὰ εὑρισκῶν καμμίαν μέθοδον νὰ τοὺς κλέψουν καὶ αὐτοὺς !

Ὅριστε ! ὅποιος φυλάει τὰ ρούχά του ἔχει τὰ μισά, λέγει μίαν παροιμίαν' ἄμ δέ !... ἰδοὺ ὅπου ὅποιος φυλάει τὰ ρούχά του τὰ χάνει ὅλα !... Ἄχ !...

ἐκείνην κακοχρονιάχην, ἐκείνην ἢ Σταματίνα... ἢ Σταυρούλα... ἢ Μαρίκα... πῶς περιδρομοὶ τῆς λένε; ἢ ὑπερέτρια, καλέ, τοῦ δικηγόρου ἔδω παρακάτω !... ἢ Σοφία... ἄ ναί !... ἐκείνη μού τὰ φταῖει ὅλα ! Μία ἐργολάβα !... Θεὸ φύλαττε !... Ἐνῶ τὰ εἶχε τόσο καλὰ μ' ἐμένα, τὰ εἶχε ψημένα μαζὶ μου, ἔκανε γλυκὰ μάτια καὶ μὲ τὸν Δῆμον, ἓνα ἐπιλογίαν, καὶ Κύριος οἶδε μὲ πόσους ἄλλους οὐλαμοὺς καὶ ἐνωμοτίας !... Καλὰ ὅπου εἶμαθα φίλοι μὲ τὸν Δῆμον καὶ μού τὸ ἔξεμυστηρεῖθες. Ἀπερασάσαμεν νὰ λύσωμεν τὴν διαφορὰν μᾶς δι' ἀντιπαρστάσεως, δηλαδὴ νὰ ἐρωτήσωμε τὴν ἰδίαν ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς θέλει νὰ ἐκλέξῃ, ἐμὲ τὸν Νίκον, ἢ τὸν Δῆμον, καὶ τὰ ἐν Νίκω μὴ ἐν Δῆμῳ. Τὴν ἐπεριμένεμεν εἰς τὸ ἀντικρυνὸ καφεναῖον καὶ ἤλιπα νὰ κάμω φιλοῦρα μὲ τὴν ρημαδικὴν τὴν καινούρια φορεσιὰ !... Ὅταν τὴν εἶδα εἰς τὸ παράθυρον τῆς κουζίνας, ἦτον ἐπάνω πρὸ βράδυαζε, ἔδωσα τὸ σύνθημα : Σοφία, ἔρθοί !... καὶ ἐπροχωρήσαμεν ἐν παρατάξει μάχης καὶ ἐσταθήκαμεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Πιάνομεν τὸ τραγεῦδι : Γαλιάνθη μου, γρησὸ ποῦλέ !... προβαίνει αὐτὴ εἰς τὸ παράθυρον. Τότε ἀρχίζει ὁ Δῆμος : — Ἄχ ! μού μάρανες τὰ τζιέρια !... — Ἀρχίζω ἐγώ : — Ἄχ ! μ' ἔραγες ! — Νὰ γαθῆτε, συχαμένοι ! ἀπαντᾷ ἢ Σοφία ἀπ' ἐπάνω. Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἢ συμπαχηία δὲν τῆς ἄρесе διόλου καὶ ὅταν ἠθέλησαμεν νὰ προκαλέσωμεν τὴν ἐξηγήσιν, δὲν ἐδράδωνε διόλου νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπάντησιν, ἢ ὅποια συνίστατο... εἰς μίαν τόσην μεγάλην λεκάνην, μὲ τὴν ὅποιαν μᾶς ἐπερίχουσε. Τί περιεῖχε ἢ λεκάνην, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν εἶδα, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦτο ἀνθόνερρον ! Ὁ Δῆμος ἐγενε μοῦσκεμα' ὁμοίαζε μὲ ἔμφυχον σιντριβάνι. Ἐγώ, κατὰ λιγώτερον, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀρκετὰ λουσιμένος καὶ ἐγώ. Τί νὰ κάμωμε τότε ; ἦτο καὶ φῶδες μὴν τὸ πᾶρῃ χαμπάρι ἢ γειτονιὰ καὶ γίνωμεν ρεζίλι. Ἐπῆραμε τὰ βρεγμένα μᾶς κ' ἀπὸ δῶθε πᾶν οἱ ἄλλοι !... Τώρα, ἂν αὐτὴ ἢ στρίγγιλα μᾶς εἶδιδε καμμίαν ἄλλην ἀπάντησιν, στερεῖται καὶ ἔχι ὑγρᾶν, δὲν θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ βάλωμ τὰ ρούχά μου εἰς τὸ παράθυρο διὰ νὰ στεγνώσουν καὶ νὰ πάθω αὐτὴν τὴν συμφορὰν. Ἄχ !... ἔνοιό σου, καυμένη, καὶ θὰ μού τὴν πληρώσῃ !

(Περιπατεῖ σκεπτικῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.)

Καυμένα ρούχα !... πόσον εὐμορρα, πόσον καλοσπασμένα, πόσον κομψά !... Καὶ νὰ συλλογίζομαι ὅτι δὲν τὰ ἐπλήρωσα ἀκόμη καὶ Κύριος οἶδε πότε θὰ τὰ πληρώσω !... καὶ νὰ συλλογίζομαι ὅτι ἀπὸ τὰ χθὲς ἐπρόσθεσα μίαν ἀκόμη γραμμὴν εἰς τὸ λαδυνιθῶδες λοξοειδὲς θρομολόγιον, τὸ ὅποιον ἀκολουθῶ καθ' ἑκάστην εἰς τὰς ἐξόδους μου !... Ὁ καυμένος ὁ θεός μου, ἄνθρωπος ἀγαθός καὶ θεοφοβούμενος, ἄλλο δὲν μού ἔλεγεν ἔως τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, πρὸς νὰ κάμω πάντοτε τὰ χρέη μου καὶ ν' ἀκολουθῶ τὴν εὐθείαν ὁδόν. Τὴν πρώτην συμβουλήν τὴν ἠκολούθησα πιστῶς κ' ἔκαμα χρέη πολλά !... ὅσα ἔμποροῦσα !... Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ δὲν μού ἦτο δυνατόν νὰ ἐκπληρώσω τὴν δευτέραν του συμβουλήν περὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ὅταν ἐξέρχωμαι, πικρῶν πραγματικῶς τὸν τὸν ἴσιον δρόμον καὶ εὐθὴνὸν μέχρις ἐνός σημείου, ὅτε διὰ μᾶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ περᾶσω ἀπ' ἔμπρῳς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ἐκεῖ χρεωστῶ

Η ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

νεικόν κανένα ρούχον. Έπειτα, το κυριώτερον, πρέπει να μήνυμα εύρουν εδώ, αν έλθουν ξάσνα ο κύρ Θεοφυλάκτος και η κόρη του... Ναι, άλλ' αυτό το καπέλλον; Να επαναφέρω ενώ τον θεσμόν της Έθνοφυλάκτες, άρου κατηγγήθη: Τότε θα θεωρηθώ ως επαναστάτης... Άλλος κίνδυνος... (Έξέρει το καπέλλον της εθνοφυλάκτες.) Άς φορέσω αυτό... (Φορεί το καλυμμαύριον.) Τουλάχιστον αυτό είναι κάλυμμα ειρηνικόν... Άς προσαρμόσω καλά την βράκην!... (Ενώ διενθετεί την βράκην, ακούονται αόριστα βήματα εις την έξω κλίμακα. Ο Νίκος στρέφεται εντρομος, ότε διά μιας ανοίγεται η θύρα του βάνου και εμφανίζεται προσβύτης φέρων παρά το πλερόν τσάντας και οδοιπορικόν σάκκον εις την χείρα και μία γέαντις. Ο κύριος επί τη θέα του Νίκου μένει έμβρόντητος, κραυγάζων: Α, α, α!.. η γέαντις κρατάει τα όμματα διά της χειρός κραυγάζουσα: Α, ε, η!... Ο Νίκος αναφωνεί: Ο κ. Θεοφυλάκτος... Ω, ω, ω!... (Τρέχει να κρηθή. Πίπτει η αυλαία.) (1)

X. ANNINOZ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΟΧΛΗΡΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Ο ένθουσιασμός, όν έμπνέει έξοχος τεχνίτης, δεν είναι πάντοτε ευχάριστος εις αυτόν. Τοιούτο τι συνέβη άλλοτε εις τον περίφημον άοιδόν Μάριον. Είχεν ένθουσιάση Άγγλίδα πινά κυρίαν εις τοιούτον βαθμόν, ώστε την εύρισκε παντού και πάντοτε έμπρός του όσάνκις έψαλλεν. Η στενοχωρία του διά την καταδίωξιν καύτην κατέστη τόσον υπερβολική, ώστε όταν συναρμόνησε να μεταβή εις Άμερικάν έθεσεν όρον ρητόν εντός του συμβολαίου, ότι δεν ταξιδεύει επί του αυτού πλοίου μετά της κυρίας Giles

(1) Θεωρείται χειρόγραφον διά την έν θεάτρην παράστασιν.

—ούτως ώνομάζετο η διώκτρια—και ως εκ τούτου δεν εύθύνεται έν άρτοπορήση.

Τήν προτερσίαν της εκ Λίβερπουλ άνωχωρήσειός του, έφερον προς τον Μάριον κατάλογον των μελώντων να ταξιδεύσασι μετ' αυτού. Τον ανέγνωσε μετά προσοχής και εύχαρίστως είδεν ότι το αντίπαθητικόν όνομα Giles δεν ύπηρχε. Τήν επαύριον το πρωί μόλις το σκάφος έξήλθε του λιμένος, τρικυμία δυνατή ήγγέρθη. Όλίγοι μόνον επιβάται έμειναν επί του καταστρώματος μεταξύ δε αυτών και ο Μάριος. Περιεπάτει λοιπόν βλέπων τα μηκόμενα κύματα, ότε προσέκρουσε και μη δυνηθείς να κρατήση την ίσορροπίαν έπεσε βαρύνς επί τινος καραδοπιάνου. Φωνή έξεία ακούεται: ο Μάριος άνασηκώνει το καραδοπιάνον και τί βλέπει άποκάτω: — την κυρίαν Giles!

ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Ο κ. Max Falk, διευθυντής του Pesther Loyd, έγραψε τά επόμενα επί τη έλευσει της Αυτοκρατείρας της Αυστρίας εις Κέρκυραν:

Δεν άμφιβάλω ότι η Αυτοκράτειρα εξέμαθε τόσον καλώς την νεοελληνικήν, ώστε θα συνεννοηται με τους χωρικούς κατά τάς μακράς ανά την νήσον έκδρομάς της. Πρό 24 ετών έδίδαξα αυτήν την σύγγραφικήν, την όποιαν και ταχέως και άριστα εξέμαθεν' ήτο τύπος μαθητριάς επιμελοϋς και εύπειθοϋς. Τα γυμνάσματα έγραφεν επί των συνήθων μαθητικόν τετραδίον' μίαν ήμέραν όμως μου έφερε το θέμα της κακογραμμέρον με μαλυδοκόνδυλον επάνω εις τάς δύο σελίδας ταμχίου στυπογράφτου.

—Μιλία της άταξίας μου, μου είπε δικαιολογούμενη, ήσαν αί πολλάί άκρασίαις μου χθές, μετά τάς όποιάς έπρεπε να παρευρεθώ εις συναυλίαν το έσπέρας. Κατόπιν ήμην τόσον κουρασμένη, ώστε άμέσως έπηγα και έπλάγισα. Τότε μόνον ένθουμήθην το μάθημά μου. Έσχηώθην εύθύς, έπηγα από το ή-

ΤΟ ΝΥΧΤΕΠΙ
Εικόν P. Ράινκε

μερολόγιόν μου τεμάχιον χάριτος, ὅτι ἔτυχε, καὶ ἔγραψα ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τὸ θέμα μου διὰ νὰ σὰς φανερώσω ὅτι δὲν εἶμαι ἀμελής μαθήτρια.

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ

Περίεργον παρατήρησιν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἑντομολογικὴν Ἑταιρίαν τῆς Γαλλίας ὁ αὐστριακὸς ἰατρὸς Τέρκ. Διατείνεται: ὅτι ὁ κεντηθεὶς ὑπὸ μελισσῶν μένει διὰ τινὰ χρόνον ἀνεπίδεκτος τῶν ἀποτελεσμάτων νέου κεντήματος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐνεργεῖ ὁ ἐμβολιασμὸς διὰ τὴν εὐλογίαν. Ἡ κατάσταση αὕτη τοῦ σώματος διαρκεῖ ἕξ ἢ ὀλιγωτέρους μῆνας, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κεντημάτων. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος παρατήρησεν ὡσαύτως ὅτι διὰ τοὺς πάσχοντες ἐκ ρευματισμῶν ἀπαιτεῖται μέγας ἀριθμὸς κεντημάτων. Ὅπως τὸ δηλητήριο φέρη τὸ ἀποτελεσμά του, ἀλλ' ὅτι μετὰ ταῦτα, ὅχι μόνον δι' ἕξ μῆνας νέα κεντήματα μελισσῶν δὲν φέρουσιν εἰς αὐτοὺς βλάβην τινά, ἀλλὰ καὶ πᾶσα προσβολὴ ρευματισμῶν πύχει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτου τοῦ χρόνου. Βεβαίως πολλοὶ πάσχοντες ἐκ ρευματισμῶν μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ὑπέφερον κεντήματα μελισσῶν, ἐν ἀπηλλάσσοντο διὰ τοῦ μέσου τοῦτου ἐκ τῶν φρικτῶν πόνων των.

ΠΙΣΤΙΣ ΚΥΝΟΣ

Δύο ἀρχιδούκισσαι τῆς Αὐστρίας περιηγούμεναί εἶχον καταλύσει εἰς ξενοδοχεῖον τῆς Μεντώνης· εἰς μίαν δὲ ἐξ αὐτῶν ἤρесе καθ' ὑπερβολὴν τὸ κυνᾶριον τοῦ ξενοδόχου, ὅστις καίπερ ὑπεραγαπῶν τὸν Πιερτρίνον του, τὸν ἐχάρισεν εἰς τὴν ἀρχιδούκισσαν ὅταν αὕτη τὸν ἐξήτησεν. Ὁ Πιερτρίνος λοιπὸν ἀνεχώρησε διὰ Βιέννην μετὰ τῆς ἐπισήμου κυρίας του, ὁ δὲ παλαιὸς του ἀθῆντης δὲν ἠλπίζε πλέον νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν 15 ἡμερῶν ἐκπληκτικός βλέπει πάλιν τὸν Πιερτρίνον του ἰσχνόν, μὲ τοὺς πόδας πληρωμένους καὶ μόλις συρόμενον.

Τὴλεγγραφεῖ εὐθὺς πρὸς τὴν ἀρχιδούκισσαν: «Πιερτρίνος ἐπέστρεψε, πότε τὸν ἐγάρατε;»

Ἡ ἀπάντησις ἐρχεται: «Πρὸ δέκα ἡμερῶν.»

Πῶς τὸ ταλαίπωρον κυνᾶριον ἤδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸσον μακρὰν καὶ εἰς τὸσον ὀλίγον χρόνον, εἶνε ἀκατανόητον. Βεβαίως ὅμως ἡ θλίψις του διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν του ἀπὸ τοῦ κυρίου του ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ ταξιδίου του. Ἀμα ἐρθεσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν εὗρεν ἀμέσως τὸν ἀθῆντην του· τὸν ἐξήτησε παντοῦ καίπερ κατὰ κόπον· ἀλλ' εὐτυχῆς κατεκλήθη εἰς τοὺς πόδας του ἅμα τὸν εἶδε. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανε, μολοντοί πᾶσα κατεδήληθη προσπάθεια ὅπως σωθῇ. Ὁ κύριός του τὸν ἔθαψεν ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ ξενοδοχείου, λευκή δὲ πλάξ, φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν: «Ἐνθάδε κεῖται Πιερτρίνος, ὁ πιστὸς φίλος» καλύπτει τὸν τάφον του.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐγένετο ἐν Κριμαίᾳ παραδοξοτάτη καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψις. Εὐρέθησαν σκελετοὶ χρωματισμένοι. Ὁ καθηγγητῆς Γρέμπλερ τοῦ Βρεσλάου πιστεύει ὅτι οἱ σκελετοὶ οὗτοι εἶνε τῶν πρώτων κατοίκων τῆς χώρας, τῶν Κιμμερίων τοῦ Ἡροδότου. Ὁ λαὸς ἐκεῖνος συνείδηε νὰ ἐκθέτῃ τοὺς νεκροὺς εἰς ὑψηλὰ μέρη, ὅπου τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ τρώγωσι τὰς σάρκας των. Ὁ σκελετὸς ἐκτιθέμενος οὕτως εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸν ἥλιον ἐκχρηζέτο καὶ ἐλευ-

κίνετο, μετὰ ταῦτα δὲ ἤλειφετο διὰ ψιμυθίου περιέχοντος οὐσίας μεταλλικὰς. Τάφοι ὁμοίων σκελετῶν εὐρέθησαν εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΠΟΡΟΙ

Δύο Ἑλληνες πεζοποροί, ὁ εἷς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ ἕτερος ἐξ Ἀθηνῶν ἐπεχείρησαν πεζοπορίαν μέχρι Παρισίων διερχόμενοι καὶ δι' ἄλλων εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων.

ΕΝ Τῷ ὨΚΕΑΝῷ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΡΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΥΜΝΗΝ

... Μετὰ δύο ἡμέρας ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ τάξις εἶχεν ἀποκαταστῆ παρὰ τὴν πρῶραν, ἐγὼ δ' ἐξοκολούθησα τὰς παρατηρήσεις μου. Ὅτε ἀνήλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ κυβερνήτου, μικρὸν μετὰ τὴν ὀγδόην, ἥτις ἦτο ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, ἡ πρῶρα παρίστα θέαμα ἀνάλογον πρὸς ἐξοχικὴν ἀγοράν ἢ πρὸς κατάλυμα ἀθιγγάνων καθελόντων τὰς σκηνὰς αὐτῶν. Ἐκάστη ὁμάς μεταναστῶν εἶχεν ἐκλεξεί τὴν θέσιν, ἐν ἧ' διήρχετο πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἡμέραν, τὰς δὲ ἐκλεγείσας παρ' ἐκάστης θέσεις ἐκ συνηθείας ἐσέβοντο πάντες οἱ ἄλλοι καὶ δὲν τὰς κατελάμβανον. Ὅπουδῆποτε ἠδύνατο νὰ μένωσι καθήμενοι χωρὶς νὰ ἐμποδιζώσι τὴν διάβασιν, εἰς πᾶσας τὰς γωνίας τὰς σχηματίζομένας ἐκ τῶν πύργων τῶν σχεϊνίων, ἐκ τῶν σωρῶν τῶν δεμάτων τοῦ χρότου ἢ τῶν ἐμπορευμάτων, τῶν ἐσοιδουμένων ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ πλοίου, εἶχε χωρὶς ὡς φουλεὰ αἰλουρῶν ὀμιλῶς τις ἀποτελούμενος ἐκ γνωρίμων ἢ ἐκ τῶν μελῶν ὀλιγαριθμοῦ οἰκογενείας μὲ τὰς ἑδρας των, μὲ κανὲν προσκεφάλαιον ἢ κανὲν κλινισκαπέπασμα, τινὲς δ' ἐκ τῶν ὀμιλίων τούτων ἦσαν τόσον καλῶς ἐγκατεστημένοι ἐν παραθύρω, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διέλθῃ εἰκοσάκις ἐγγύθεν αὐτῶν καὶ νὰ μὴ τὰς ἀνακαλύψῃ· διότι οἱ πτωχοὶ εἰσδύουσιν εἰς ὅλα τὰ κενὰ ὅπως τὸ ὕδωρ. Τινὲς τῶν ἐπιβατῶν ἐβύβιζον ἀκόμη τὰ δίπυρά των εἰς τὸν μακρὸν καφὲν, ἔχοντες τοὺς ἐκ λευκοσιδήρου κυάθους ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἄλλοι ἐπλυνον τὰ σκεῆτα των παρὰ τὰς ὑδραντλίας, ἢ διένεμον τὸ πόσιμον ὕδωρ εἰς τὰ μέλη τῆς ὁμάδος των ἐντὸς ἀγγείων κολουρακωνικῶν, κερωματισμένων διὰ βραβίς ἐρυθρὰς καὶ πρασίνης, ἕτεροι ἴσταντο συνεσπειρωμένοι παρὰ τὰ θωράκια μὲ τὴν στάσιν τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τοὺς χωρικοὺς, τοὺς συνειθισμένους ν' ἀναπαύωνται χαμικί, ἢ περιήρχοντο μὲ τὰς χεῖρας κεχωσμένας εἰς τὰ θυλάκια, ὅπως κατὰ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου των. Ἐνῶ αἱ γυναῖκες μὲ τὴν κόμην λευκῆν καὶ ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκτενίζοντο ἐμπροσθεν κατόπτηρον μικρῶν τῶν εἰκοσι λεπτῶν, ἐνέδυσον καὶ ἐκκλιόπιζον τὰ παιδία, ἀλληλοθανειζόμεναι ἐκ περιτροπῆς ψάκτρας, σάπωνας, μάκτρα· ἐγα-

λούχουν τὰ βρέφη, ἐπιδιώρθουν ἱμάτια καὶ ἐπλυνον ἀσπρόρουχα μὲ ἐλάχιστον ὕδωρ, πᾶσαι ἀψησολημέναι, στενοχωρούμεναι προφανῶς ἐκ τῆς στενότητος τοῦ χώρου καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως παντοίων ἀναγκασιούτων αντικειμένων. Μεταξὺ τοῦ πικροῦ πλήθους ἐφαίνοντο περιφερόμενοι μακροὶ κυανοὶ σκουροὶ παλληκαριῶν, πράσινοι στηθόδεσμοι γυναικῶν ἐκ Καλαβρίας, πῖλοι μαλακοὶ πλατύγυροι χωρικοὶ τῆς Ἀνω Ἰταλίας, κεκούφαλοι γυναικῶν ὀρεινῶν, πιλιδία ἐρυθρά, καρφίδες μεγάλαι στρογγύλαι νεανίδων χωρικοῦ τῆς Βοιάντζας καὶ κεφαλαὶ πολιτικῆς πρεσβυτῶν καὶ κόμαι μαύραι ἀκαλλιέργητοι καὶ θυμακστή ποικιλία προσώπων κεκμηκῶτων, σκυθρωπῶν, φιλογελῶτων, ἐκθάμβιων, ἀπασιῶν, ἐξ ὧν πολλὰ καθίσταν πιστευτὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι διὰ τῆς μεταναστεύσεως ἀπελαύνονται ἐκ τῆς χώρας πολλὰ σπέρματα ἐγκαλημάτων.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ὠκεανὸς ἦτο γαλήνιος καὶ ὁ αἰθὴρ δικυγῆς καὶ δροσερός, πολλοὶ ἦσαν εὐθυμοὶ. Ἠδύνατο δὲ τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἀφοῦ κατεπραῦθη ἡ ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως ταραχή, ὑφ' ἧς εἶχον καταληθῆ πάντα τὰ πνεύματα, τὸ αἰώνιον θῆλυ εἶχεν ἀνακτῆσαι καὶ ἐκεῖ προσέτι τὸ κράτος του, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῆς σπάνειας εἶχεν ἤδη ὑπερτιμηθῆ ἡ ἀξία του, ὅπως ἐν Ἀμερικῇ. Ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ πλείστοι ἐπεθεώρουν τὰς ἐπιβάτας. Οἱ νέοι καθήμενοι ἐπὶ τῶν θωρακίων μὲ τὴν μίαν κνήμην κρεμαμένην πρὸς τὰ ἔσω καὶ τὴν κόμην ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τοῦ ἀγένοῦ ἐλάμβανον στάσιν καὶ ἦθος θαλασσινῆς ἀφοβίας, λαλοῦντες μεγαλοφῶνως καὶ ῥυθμιζόντες τοιουτοτρόπως τὸν ἦχον τοῦ γέλωτός των, ὥστε νὰ πισσελεύσωσι τὴν προσηχὴν. Πάντες δὲ σχεδὸν ἔβλεπον πρὸς τὴν καταπακτὴν τοῦ κοιτῶνος τῶν γυναικῶν, ὅπου ἦσαν συνηθισμένοι ὡς ἐντὸς θεωρείου πολλὰ νεάνιδες κομφῶς ἐκτενισμέναι, μὲ ταινίας εἰς τὴν κόμην, μὲ ἐσθητὰς ἀνοικτοῦ χρώματος, μὲ μανδύλια ζωηρά, προσδεδεμένα ἐπιχειρίτως, αἰτίνες ἀπετέλουν, καθὰ ἐφαίνετο, τὸ ἐνεργὸν καὶ μάχιμον μέρος τοῦ ὠραίου φύλου. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο εὐειδῆς μικρόσωμος γυνή, χωρική ἐκ Καπρακότας, μὲ μικρὸν κανονικὸν πρόσωπον ὡσεὶ Παναγίας, (ἄπλουτον ὅμως), εἰς τὸ ὅποιον προσσημαζέτο ἐξοκείως μανδύλιον, ὅπερ κατῆρχετο διασταυρούμενον ἐπὶ τοῦ στήθους κατακόκκινον ἀπὸ τὰ ἐξωγραφημένα ἐπ' αὐτοῦ ῥόδα καὶ γαρύφαλα, τα ὅποια ἐφαίνοντο ὡς ἀληθῆ καὶ ἐθάμβουν τὸ βλέμμα. Παρατήρησα δύο νεάνιδας, τὴν μίαν μελαγχροίνην καὶ τὴν ἄλλην πυρραίν, δύο χαριέντα πρόσωπα ἀρετῆ ἰταμὰ, ἐνδεδυμένας ἀμφοτέρως μετὰ τινος ἀγροτικῆς φιλαρεσκείας, συνδιαλεγόμενας μὲ πολλὴν ζωηρότητα, ἐκφερούσας ἐκ διαλειμμάτων ἡχρῶν γέλωτα, ἀφοῦ πρότερον ἤθελον παρατηρήσαι ὅτε

μὲν τὸν ἕνα ὅτε δὲ τὸν ἕτερον ἐπιβάτην, ὡς νὰ ἐπεθεώρουν τὰ κωμικὰ ὑποκείμενα τῆς «μεταναστεύσεως». Ὁ ἐπιμελητῆς πλησιάσας κατὰ τύχην, ἐνῶ τὰς παρετήρουν, μοὶ εἶπεν ὅτι ἦσαν Λομβαρδαί, ταξιδεύουσαι μόναι, κατὰ τὸ λέγειν των, ἀνῆκουσαι εἰς τὸν χωρὸν μελοδραματικῶν θιάσου, δύο διαβόλισσαι, αἰτίνες ἐμελλον πολλὰ; νὰ τοῦ προσηνῶσιν ἀνησιγίας κατὰ τὸν διάπλουν. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐνόουν τί εἶδος ἀνησιγίας ὑπηνίστετο, μοὶ ἀπεκάλυψε τότε μίαν τῶν φοβερωτέρων πληγῶν τοῦ ἐντὸς τῶν πλοίων βίου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως μεταναστῶν, τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἐγγάμων γυναικῶν. Ἦτο φοβερὸν πρᾶγμα! Αἱ τίμιαι γυναῖκες μὲ τὰ νηπία των εἰς τὰς ἀγκάλας μισοῦσαι θανάσιμως τὰς ἀναιδεῖς ἐκεῖνας τυχοδιώκτιδας, αἰτίνες ἀποπειρῶνται νὰ γοητεύωσι τοὺς ἀέργους συζύγους των, ἐπωφελοῦμεναι ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἀναμίζεως καὶ συγχύσεως. Ἐπικολούθουν ἐνεκα τούτου εἰδεις ἐμμανεῖς καὶ ἀπέκειτο εἰς αὐτὸν νὰ παρεμβαίη πρὸς συμβιβασμὸν. ὦ! θὰ εἶχεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ βράσανα ἀργότερα! δυστυχῶς εὐρίσκοντο καμμιὰ δωδεκαριά ἀπ' αὐτὰς τὰς γυναῖκας καὶ κατ' ἐκεῖνο τὸ ταξίδιον, αἱ ὁποῖαι εἶχον τριπώσει ἐκεῖ μέσα διὰ τὴν κακὴν του τύχην. Καὶ μοὶ ἔδειξε μίαν ἄλλην νεάνιδα, ἐκτάκτως εὐσχαρῶν, καθήμενην ὀπισθεν τῶν δύο ἐκεῖνων, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, μελανειμονοῦσαν, μὲ μορφὴν λεκίνης, μελαγχροίνην, ὄχι ἄσχημον, ἀλλὰ, Θεεὶ φιλᾶτε!... εἶχεν αὐτὴ ἰδιάζουσαν τινὰ φιλαρεσκείαν, τὴν ἀλαζονίαν, τὴν μονομανίαν τοῦ πρωτεύειν καὶ τοῦ εἶναι ἐπιθμητῆν, ὅμοῦ μὲ τὴν ἐπιδείξειν ἡγεμονικῆς περιφρονησεως πρὸς τὰ ἄσημα ὑποκείμενα, σεμνοτυφίας ὑπερβολικῆς, φόβου μήπως μιανθῇ ἀπὸ τὴν πνοὴν τῶν ἄλλων· ἠεῖλαι τοὺς πάντας, λέγουσα ὅτι εἶχε συγγενῆ τινὰ ἐν Μοντεβιδεῷ δημοσιογράφον, ὃν ἐφοβεῖτο λίαν ἡ Κυβέρνησις.

Ἦδη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εἶχε πορευθῆ πρὸς τὸν ἐπιμελητὴν ζητοῦσα τὴν τιμωρίαν αὐθάδους χωρικοῦ, ὅστις διερχόμενος πλησίον τῆς ἔσπευξε τὸν ὀγκώδη δερμάτινον σάκκον, ὃν ἔφερον ἐξερτημένον δι' ἱμάντος παρὰ τὸν πλευρὸν τῆς· ἐρωτηθεῖσα δὲ κατὰ τὴν διάλεξιν διατὶ μετέβαιναν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπάντησεν ὑψηλοφῶνως:

— Διὰ νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα!

Πολὺ καλά· αὕτη προσποιεῖται τὴν ξεπεσμένην· ἀλλ' ἦσαν καὶ ἕτεροι ἀληθεῖς ξεπεσμένοι. Καὶ ὁ ἐπιμελητῆς, ἀφοῦ ἀνεζήτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ τοῦ βλέμματός, μοὶ ἔδειξε μερικὰς οἰκογενείας, ἢ καὶ άτομα μεμονωμένα, κεχωσμένα εἰς μίαν γωνίαν, μακρὰν ὅσον τὸ δυνατόν πέραν τοῦ πλήθους, ἄτινα ἀπὸ τὸ ἦθος, ἀπὸ τὰ ἱμάτια των, τὰ τετριμμένα μὲν ἀλλὰ μακτυροῦντα

διὰ τῆς κοπῆς καὶ διὰ τῆς ποιότητος τοῦ ὑφάσματος ἀνωτέραν κοινωνικὴν περιωπὴν, ἐφάνησαν ὅτι ἀναγκάστησαν νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Ἀμερικὴν, εἰς αἰνιδίου τροπῆς τῆς τύχης, εἰς ἧς περιέπεσαν ἀπὸ τῆς εὐπορίας εἰς τὴν πενίαν, στερούμενοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀναγκαίου ποσού πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίων δευτέρως θέσεως. Ἦσαν μεταξύ τῶν ἄλλων δύο σύζυγοι μὲ ἐν κοράσιον δεκαετῆς, ἀμρότεροι τεσσαρχικοντούται, ἰσάμενοι ὄρθιοι κατὰ μέρος παρὰ τὸν σταύλον τῶν βοῶν, μὲ τὸ συνεσταλμένον ἦθος τοῦ μὴ τολμώντος νὰ καθίσῃ, λιπόσαρκοι, μὲ ὄψιν θλιβερωτάτην. Ἦσαν ἐμποροὶ. Ἡ σύζυγος ὑψηλὴ καὶ ἰσχυρὴ, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθροὺς ἐφάνητο πρὸ μικροῦ ἀναρρώσασα ἀπὸ νόσου τινός, εἶχε διέλθει δὲ τὴν πρῶτην ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κοιτώου, ἐν τῷ μέτῳ τῶν χωρικῶν, ὀρηνοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θυγατρίου τῆς, χωρὶς νὰ φράγῃ. — Δυστυχῆματα ! ἔλεγεν ὁ ἐπιθεωρητής. Πανταχοῦ ὑπάρχουν αὐτά. Ἄλλ' ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπὶ τοῦ πλοίου φαίνονται λυπηρότερα.

Ἐν τοσοῦτω κύπτῳ καὶ παρατηρῶν πρὸς τὰ κάτω, ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν γέφυραν τοῦ κυβερνήτου, ἀνεκάλυψα ἐξαισίον τι εὖρημα, μίαν τῶν ὠρειότερων μορφῶν ἀφ' ὧσας ποτὲ εἶδον ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ, ζώσας, ἐξωγραφισμένας ἢ λαξευμένας, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ὅτε ἤρχισα περιερχόμενος τὸν κόσμον. Ὁ ἐπιμελητής μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο Γενουηναῖα. Ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου παρὰ τινα πρεσβύτην, ὅστις ἐφάνητο πατήρ τῆς, καθήμενον ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ καταστρώματος, καὶ ἐνίπτε τὸ πρόσωπον μικροῦ παιδίου, ἀδελφοῦ τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἦτο νεανὴς ὑψηλὴ, ξανθὴ, μὲ πρόσωπον ὡσεὶδὲς ἀγγελικῆς κανονικότητος καὶ ἀρμονίας χαρακῆρων, μὲ ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ διαυγεῖς, λευκοτάτους τὴν χροιάν. Τὸ σῶμά τῆς ἦτο ἐντελέστατον παρεκτὸς τῶν χειρῶν, ὅπως οὖν ὑπὲρ τὸ δέον μακρῶν. Ἐφόρει λευκὴν βραχὺ ἱμάτιον κυματῶδες καὶ ἐσθῆτα κυανῆν, ἧτις ἐφάνητο περιερίγγουσα πόδας μαρμαρίνουσ. Ἀπὸ τῆς ἐνδομυσίας τῆς, καίπερ καθαιρωτάτης, ἐφάνητο ὅτι ἦτο πτωχὴ, ἐκείνητος ὅμως ἀξιοπρέπειάν τινα γυναικῆς ἀνωτέρως περιωπῆς, μεμιγμένην μετ' ἐκφράσεως τόσον ἀφελούς καὶ μὲ τοιαύτην χάριν περὶ τὸ ἦθος καὶ τὰς κινήσεις, ὥστε δὲν ἀπέτελει ποσῶς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ταπεινὴν αὐτῆς κατάστασιν. Ἐνεποίει τὴν ἐντύπωσιν παιδίσκας δεκαετίδος, ἧτις εἶχε διὰ μιᾶς ἀυξήσει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Μερικοὶ ἐπιβάται περὶ ἰσάμενοι τὴν παρετήρουν, ἄλλοι δὲ διαβαίνοντες ἐστρέφοντο καὶ ἔρριπτον πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα. Ἄλλ' ἐρ' ὅσον διαστήμα ἐμείναμεν παρατηροῦντες αὐτήν, οὐδ' ἄπαξ ἐστρέψαμε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ πέρα, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐδειξεν ὅτι ἐνόησε τὸν θαυμασμόν, ὃν προῦκάλει, καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς διετήρησεν ἡρεμίαν τόσον ἀτάραχον, τόσον ἀθῶαν καὶ

δικαυγῆ ὅπως εἶπεν, ὥστε ἀδύνατος καθίστατο πᾶσα ἔστω καὶ ἀόριστος καὶ μακρυνὴ ὑποψία, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἐκείνη ἦτο προσποιημένη. Ἦτο τόσον πολὺ διάφορος ἀπὸ τοῦ πέρα πλῆθους, ὥστε ἐφάνητο μονήρης ἐν τῷ μέσῳ ἐλευθέρου κενοῦ χώρου, εἰ καὶ τὸ πλῆθος περιεσφιγγεν αὐτὴν πανταχόθεν. Τίτι τρέπω εὐρίσκετο ἐκεῖ τὸ χαρίεν αὐτὸ θαύμα; Ἡ φήμη τῆς πρέπει νὰ ἦτο ἤδη μεγάλη ἐπὶ τοῦ πλοίου, διότι μίαν στιγμὴν εἶδομεν προβάλλοντα τὴν κεφαλήν ἀπὸ τινος θυρίδος καὶ παρατηροῦντα αὐτὴν μὲ τὸν συνήθη θαυμασμόν ὡς καὶ αὐτὸν τὸν μάγειρον τῆς τρίτης θέσεως, μὲ τὴν ὑπερμεγέθη αὐτοῦ λευκὴν σκούρον, μὲ τὸ εὐρὺ αὐτοῦ ἐρυθρόν καὶ σκαῖόν πρόσωπον, τὸ ἔχον ἐκφραστικὴν ἐκτάκτων ὑψηλοφροσύνης, ἐρ' οὐ ἀπετυπούτο ἡ συναίσθησις τοῦ ὅτι ἦτο διὰ τοὺς μετανάστες τὸ σπουδαιότατον ὑποκείμενον τοῦ πληρώματος, σεβαστὸν, ἐπιφθον, δεχόμενον πάντων τὰς κολλεκίας ὡς αὐτοκράτωρ. — Ὡς καὶ αὐτῆ, εἶπε σείων τὴν κεφαλὴν ὁ ἐπιμελητής — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, πολλὰς φροντίδας θὰ μοῦ προσενήσῃ ! Καὶ προσέβλεπε ταξείδιον ἀρχαῖον ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔψιν

Ἄλλ' ἂν τι ἐκ τῶν καθ' ἑκάστη προῦκάλει τὴν ἰλαρότητα, τὸ σύνολον ὅμως ἐνεποίει αἴσθησιν ὀδυνηρὰν. Βεβαίως, μεταξύ τοῦ πολυαριθμοῦ ἐκείνου πλῆθους, θὰ ἦσαν καὶ πολλοὶ, οἵτινες ἠδύνατο νὰ μένωσιν ἐντίμως διάγοντες εἰς τὴν πατρίδα των, μετανάστευον δὲ ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς μετοίας καταστάσεως, εἰς ἣν ἀδίκως δὲν ἤκουοντο. Ἰσως δὲ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐγκαταλιπύντες χρῆθ' ὀλίγα καὶ ὑπόληψιν καταστραφείσασιν, δὲν μετέβαινον εἰς τὴν Ἀμερικὴν χάριν ἐργασίας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδῶσι μὴ τυγχόν εὐρίσκετο ἐκεῖ ἀτμοσφαιρὰ καταλληλοτέρα ἢ ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τὴν ἀνηλικίαν καὶ ἀγυρταίαν. Πλὴν οἱ πλείστοι ἦσαν ὁμολογουμένως ἄνθρωποι ἠναγκασμένοι νὰ μεταναστεύσωσιν ἐκ τῆς πείνης, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐπὶ ἔτη ὀλίγηρα ἐταλαιπωρήθησαν σπαίροντες ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς πείνης. Ἦσαν γεωργοὶ ἐκ τῶν πέρα τῆς Βαρκελλῆς, ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων τακτικὴν ἐργασίαν, οἵτινες μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων ὑποβαλλόμενοι εἰς φρονικὸν κάματον, μόλις κερδίζουσι πενήτηνοντα φράγμα κατ' ἔτος, ὅταν εὐρίσκωσιν ἐργασίαν ἦσαν χωρικοὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μαντούης, οἵτινες κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Πάδου, ὅπως συνάξωσι μέλανας τινας βολβούς, τοὺς ὁποίους τρώγουσι βραστοὺς καὶ διὰ τῶν ὁποίων δὲν τρέφονται μὲν, ἀλλὰ κατορθώνουσι νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος. Ἦσαν καθαρῆσαι τῆς ὀρέξεως ἐκ τῆς κάτω Λομβαρδίας, οἵτινες ἀντὶ ἐνὸς φράγμου τὴν ἡμέραν ἐργάζονται κοπιωδῶς, μαστιζόμενοι ὑπο τοῦ

ἡλίου, φλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐντὸς τοῦ δηλητηριάζοντος αὐτοὺς τελευτωδῶς ὕδατος, ὅπως ζήσωσι διὰ χυλοῦ ἐξ ἀραδοσίτου, δι' εὐρωτιῶντος ἄρτου καὶ ταγγοῦ λαρδίου. Ἦσαν ἐπίσης τινὲς χωρικοὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Παδίας, οἵτινες ὅπως ἐνδύθῃσι καὶ προμηθεύθῃσι τ' ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς ἐργαλεῖα, ὑποθηκέουσι τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν των καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐργασθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐξοφλήσωσι τὸ χρέος των, ἀνακεῖναι τὴν μίσθωσιν κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους ὑπὸ ὄρους ἐπι βαρυτέρους, καταπνῶντες εἰς κατὰστασιν δουλείας καὶ λιμοκτονίας, κατὰστασιν ἀπέλπιδα, εἰς ἧς μόνον διὰ τῆς φυγῆς ἢ διὰ τοῦ θανάτου δύναται ν' ἀπαλλαγῶσιν. Ἦσαν πολλοὶ Καλαβροὶ ζῶντες δι' ἄρτου, κατεσκευασμένου ἐξ ἀγρίας φακῆς, ὁμοιάζοντος μὲ μίγμα ἐκ ριμισμάτων ζύλου καὶ πηλοῦ, οἵτινες κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς ἀφορίας τρώγουσιν ἀρχαῖας βοτάνας τῶν ἀγρῶν, βεβορασμένας ἄνευ ἄλατος ἢ καταβοροχθίζουσι τὰς χλωρὰς κορυφὰς τῶν θάμνων, ὡς κτήνη ἦσαν μετ' αὐτῶν τινὲς βουκόλοι ἐκ τῆς Βασιλικῆς, οἵτινες διανύουσι καθ' ἑκάστην δόξμον πέντε ἢ ἐξ μιλλίων, ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας των, φέροντες ἐπ' ὄμων τὰ ἑαυτῶν ἐργαλεῖα καὶ κοιμῶνται μετὰ τοῦ γόρου καὶ τοῦ ὄνου τὸν χαμῆ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, ἐντὸς ἐλευσίων καλυθῶν, ἄνευ ἐστίας, φωτιζόμενων διὰ τεμαχίον ρητινωδῶν ξύλων, οὐδαμῶς δοκιμάζοντες καθ' ὅλον τὸ ἔτος κρέας, εἰμὴ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε φρονεῖν ἐκ δυστυχῆματος κανὲν τῶν ζώων των. Ἦσαν πολλοὶ ἐκ τῶν δυστήνων χωρικῶν τῆς Ἀπουλίας, οἵτινες τρώγουσιν ἐλευσίων ἄρτον καὶ πίνουσιν ὑφάλμυρον ὕδωρ, ἀναγκάζονται δὲ ἀντὶ ἐκάστου πενήτηνοντα φράγμων κατ' ἔτος νὰ διατηρῶσιν οἰκογένειαν εἰς τὴν πόλιν, μακρὰν αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου κοπιωδῶς ἐργάζονται, κοιμῶνται ἐπὶ σάκκων ἐξ ἀγρίου ἐντὸς κοιλωμάτων λελαξευμένων εἰς τοὺς τοίχους φρικτῆς αἰθούσας, ἐντὸς τῆς ὁποίας σταλάζει ἢ βροχῆ καὶ εἰσδύει ὁ ἄνεμος. Ἦσαν τέλος ἱκανοὶ ἐκ τῶν ἀπειρακόθμων μικρῶν γαιουκτημόνων, καταπνῆσαντες ἕνεκα φορολογίας ἐπαχθοῦς καὶ μοναδικῆς εἰς τὸν κόσμον εἰς κατὰστασιν χειροτέραν καὶ τῆς τῶν πεινήτων, κατοικοῦντες εἰς τοῦ γλας, ἅς καὶ αὐτοὶ οὗτοι δὲν θὰ ἠνεύχοντο καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δυστυχίας διατελοῦντες, ὥστε «νὰ μὴ δύναται νὰ ζήσωσιν ὑπὸ ὑγεινούς ἔρους, εἰ καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς τοῦτο διὰ νόμον». Πάντες οὗτοι δὲν μετανάστευον ἐκ πνεύματος τυχοδιωκτικοῦ. Διὰ νὰ βεβαιωθῇ τις, ἔκει νὰ ἐβλεπε πόσα σῶματτα στερεᾶ κατασκευῆς εὐρίσκοντο ἐντὸς τοῦ πλῆθους ἐκείνου, ἀφ' ὧν αἱ στερεῆσαι εἶχον ἀραιρέσει τὴν σάρκα, καὶ πόσαι ἀγέωχοι μορφαί, ἀτινες ἐμαρτύρουν φανερὰ ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἠγωνίσθησαν καὶ καθημῶθησαν, πρὶν ἢ λιποτακτῆσαι

ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἀνωρελῆς θὰ ἦτο πρὸς μείωσιν τοῦ οἴκου ἢ προσκωγῆ παλαιᾶς μορφῆς περὶ τῆς νοθρότητας καὶ ἀνηλικίας, ἣν οἱ ξένοι ἐξήνεγκον κατὰ τῶν Ἰταλῶν γεωργῶν, μορφαῖς καταπεσούσης πρὸ πολλοῦ ἀπέναντι τῆς ἀριδίου ἀληθείας, ἣν αὐτοὶ πάλιν οἱ ξένοι ὁμολόγησαν, ὅτι εἰς τε τὰς ἀστικὰς ὅσον καὶ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας διαψιλῶς οἱ ἐργάται οὗτοι καὶ, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο περισσύτερον, χέουσι τὴν ἰδρωτὰ των πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς, τὴν δὲ ἀλήθειαν ταύτην οὐ μόνον ὁμολόγησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπέδειξαν ἐμπράκτως αἱ παντοῖαι ξένοι χώραι, αἱ προσκαλοῦσαι καὶ προτιμῶσαι τοὺς Ἰταλοὺς ἐργάτας. Ὁ οἶκος ὠφείλετο αὐτοῖς, ἀξέριστος καὶ εὐλοκρῆς, καὶ ἦτο μεγαλειότερος ὁσάκις ἀνελογίζετό τις πόσοι ἐξ αὐτῶν εἶχον ἴσως ἐντὸς τοῦ θυλακίου των συμβόλαια καταστρεπτικὰ μετὰ τῶν τοκογλόρων, οἵτινες ἠσφαίνονται τὴν ἐν ταῖς καλύβαις πενίαν καὶ τὴν ἐξαγοράζουσι, καὶ πόσοι θὰ συνελαμβάνοντο κατὰ τὴν ἀφίξιν των ὑπὸ ἄλλων ἀγυρῶν, οἵτινες πάλιν θὰ ἐξεμεταλλεύοντο αὐτοὺς ἐπὶ ἔτη καὶ πόσοι ἄλλοι ἴσως ἔφερον ἤδη ἐντὸς τοῦ σώματος, τοῦ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κακῶς τρεφομένου καὶ καταβεβλημένου ἐκ τῶν κόπων, τὰ σπέρματα νόσου, ἧτις ἐμελλε νὰ τοὺς φρονεῖν εἰς τὸν νέον κόσμον ! Καὶ εἰς μάτην ἀνελογίζομεν τὰς ἀπομεμακρυσμένας καὶ περιπλόκους αἰτίαις τῆς δυστυχῆς ταύτης, πρὸ τῆς ὁποίας, ὅπως εἶπεν εἰς ὑπουργὸς «διαμένομεν τεθλιμμένοι ὅσον καὶ ἀνίσχυροι», τὴν βαθμιαίαν πτωχείαν τοῦ ἐδάφους, τὴν ἕνεκα τῆς ἐπαναστάσεως παραμέλησιν τῆς γεωργίας, τοὺς ἐκ πολιτικῆς ἀνάγκης βαρυτέρους καταστάντας φόρους, τὰς κληρονομίας τοῦ παρελθόντος, τὸν ξένον συναγωνισμόν, τοὺς ἐλώδεις πυρετοὺς. Ἀκουσίως ἐπήρχοντο καὶ ἀντήχον εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ἐπωδὸς οἱ λόγοι τοῦ Τζιορδάνι : « ἡ χώρα μας ἔσται μακαρία, ὅταν ἐνθυμηθῇ ὅτι καὶ οἱ χωρικοὶ εἶνε ἄνθρωποι. » Δὲν ἠδύναμαι ν' ἀποδιώξω τὴν ἰδέαν, ὅτι μεγάλην ὑπέχουσιν εὐθύναν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην συμφορὰν ἡ ἀνθρωπίνη μοχθηρία καὶ φιλαυτία, οἱ πολυαριθμοὶ ἀκηδεῖς πλούσιοι καὶ εὐπατοῖδαι, δι' οὓς ἡ ἐξοχὴ εἶνε μόνον ἄφροντις διασκεδάσις ὀλίγων ἡμερῶν, ἢ δὲ ἀθλία ζωὴ τῶν γεωργῶν φρασεολογία κατὰ συνθήκην φαντασιοκόπων φιλανθρωπῶν, οἱ τόσοι ἀσυνείδητοι καὶ πλεονέκται ἐνοικιασταί, οἱ τόσοι σκληροκαρδῆσαι καὶ παράνομοι τοκογλόφοι, ἡ σπείρα τῶν ἐργολάβων καὶ ἐμπορευομένων, οἵτινες θέλουσι παντὶ σθένει νὰ πλουτήσωσιν, οὐδὲν θυσιάζοντες καὶ τὰ πάντα καταπατοῦντες, θηριωδῶς περιφρονοῦντες τὰ ὄργανα τοῦ πλουτισμοῦ των, καὶ τῶν ὁποίων ἡ περιουσία ὠφείλεται μόνον εἰς ἄσκοπον σειρὰν στρεψοδικίων, σκαπιστῶν, μικροκλοπῶν καὶ μικροπαπῶν, ἐκ ψυχίων ἄρτου καὶ λεπτῶν διαφιλονεικούμενων ἀπὸ ἐκάστῳ μέρῃ ἐπὶ

τριακονταετίαν, αφαιρουμένων εξ ανθρώπων μη έχόντων επαρκή τροφή να φάγωσι. Και μοι επήρχετο κατόπιν εις τὸν νοῦν μου ἡ ἀνάμνησις μυρίων ἄλλων, οἵτινες φράττουσι τὰ ὄτα διὰ βάρβακος, τρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ τονθορίζουσι φαιδρῶς, καὶ ἀνελογίζομαι ὅτι ὑπάρχει τι χειρότερον τοῦ ἐκμυζῆν τὴν πενίαν καὶ περιφρονεῖν αὐτήν, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἀρνεῖσθαι τὴν ὑπαρξίν τῆς, ἐνώ βροχὴ καὶ ὀλολύζει παρὰ τὴν θύραν μας.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΠΑΜΒΙΛ

Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Παρισηίοις ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Μπαμβίλ. Ὁ Θεόδωρος Μπαμβίλ ἐγεννήθη ἐν Μουλάν τὴν 2)14 Μαρτίου 1823. Ὁ πατὴρ του ἦτο ναυτικός, αὐτὸς δὲ ἐκ νεανικῆς ἡλικίας ἐλθὼν εἰς Παρισηίους ἐπέδθη εἰς τὰ γράμματα.

Ἡρώτων ἔργων ἐξέδωκε σειράν ποιημάτων, τὰς *Karactades* κατὰ τὸ 1842, κατόπιν δὲ ἄλλα ποιήματα, ἐξ ὧν μεῖζονα ἐπιτυχίαν ἔσχον αἱ *Odes funambulesques* ἐκδοθεῖσαι τὸ 1857. Πλὴν τούτων ὁ Μπαμβίλ συνέθεσε μόνος ἢ ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ δραματικά καὶ κωμωδίας, ὧν τινα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν. Ἐκ τῶν τελευταίων ἐν δραματίων μονόπρακτον «Τὸ Μήλον» μεταφορασθὲν ἐλληνιστὶ ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δροσίνη ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Ἑστία. Πεζὰ δὲ συνέγραψε πλεῖστα: ἐντυπώσεις, μελέτας, διηγήματα, καὶ συναυρογάθη εἰς διαφόρους παρισιναὶς ἐφημερίδας ὡς *Chronographe* καὶ *Technocratie*.

Ὁ Μπαμβίλ ἦτο ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ κατ' ἐξοχὴν λυρικός ποιητὴς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ὑψίστη ἀκμῇ τοῦ πνεύματός του, ἀποθεοῦμενος ὑπὸ τῆς στοργῆς τῶν λοιπῶν Γάλλων ποιητῶν, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ ἀνεγνώριζον αὐτὸν ὡς σεβαστὸν καὶ προσσηλὴ διδάσκαλον.

Ἄπὸ τῶν πρώτων του στίχων ὁ Μπαμβίλ ὑπῆρξεν ἀνακινεστής. Εἶνε μὲν καταφανὴς ἐν αὐτοῖς ἡ ποῦς τὸν Οὐγκὼ λατρεῖα τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἄρ' ἐτέρον καὶ ἡ χαρακτηριστικὴ του πρωτοτυπία ἀρχίζει ἐκεῖ νὰ διακρίνεται ἢ ἀνύψωση τῶν ρυθμῶν εἰς περιορὴν ὅλων νεοφανῶν, ἢ τέχνη Ἰακάρου τοῦ ὁποίου οὐδαὶς ἤλιος δύναται ν' ἀναλύσῃ τὰ κήρικα περσά, ἢ τᾶσις πρὸς ἀστερόεν ἄπειρον, μέχρι τοῦ ὁποίου οὐδεμία πρὸ αὐτοῦ φαντασία, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν τολμηροτέρων, εἶχεν ἀρθῆ.

Ἐνώ διὰ τῶν *Karactades* του ἐπανερέσαν εἰς

τὴν ζωὴν τὴν μυθολογίαν ὑπὸ νέαν μορφήν εὐγενοπέστερον καὶ ἀποπνεύσαν ἡδυπάθειαν μάλλον αἰθερίαν, ἐπενόει καὶ ἐπέβαλλεν εἰς τὴν ποίησιν τύπον ἐπίσης νέον, δι' οὗ ἐνέδουε τὸ γαλλικὸν πνεῦμα. Ὁ Ρισβρὸλ καὶ οἱ σύγχρονοὶ του τῆς εἶχον δόσῃ τὴν εἰρωνειαν. Ὁ Μπαμβίλ τῆς ἔδωκε τὸν λυρισμόν. Τὰ ἀρχαίως ἐμπνεύσεως ποιήματά του ἀντιλαλοῦσι τοὺς γέλωτας τῶν θεῶν τοῦ Ὀμήρου.

Τὸ *Sang de la coupe* καὶ αἱ *Odes funambulesques* κρίνονται ὡς τὰ τελευταῖα τῶν προϊόντων τῆς γαλλικῆς ποίησεως. Εἶνε ἀριστοτεχνήματα ἀνεπίληπτα, καὶ θὰ ἐπιζήσωσιν ὡς αἰώνια πρότυπα ρυθμικῆς γλώσσης.

Ὁ Μπαμβίλ προησθάνετο ὅτι ἐδημιούργει σχολὴν μυρίους μέλλουσαν νὰ περιλάβῃ ὀπαδοῦς, καὶ χάριν αὐτῶν ἤξιωσε νὰ συγγράψῃ βιβλίον μαθημάτων, τὸ θαυμαστόν του μικρὸν ἔγχειρίδιον τῆς γαλλικῆς ποίησεως, τὸ μέλλον ἱσως ἐγκύβλιον τῶν νέων τῆς Γαλλίας ποιητῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς νῦν ποιητὰς, αὐτοὶ ἠκοῶντο τῶν μαθημάτων παρὰ τοῦ στόματος τοῦ ἰδίου ποιητοῦ, ὅστις ἐνεψόχον ὅλους διὰ τῶν περὶ τέχνης συνδιαλέξεων του.

Καὶ ἦτο ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἀπαράμιλλος. Τῶν λόγων του ἡ γοητεία κατεμάγευεν ὅλους τοὺς φίλους, ὅσοι συνήχοντο ἐν τῷ οἴκῳ του. Ὀρθίως, ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ, τῷ εὐωδιάζοντι κατὰ τὸ ἔκρ ἐκ τοῦ ἀρώματος πασχαλίας, μετὸν βελούδιον ἐπὶ κεφαλῆς σκουρὸν του κλινόμενον πρὸς τὸ ἕτερον τῶν ὠτων, μετὸ σιγάρον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μετὸ κιδόνιον του λεπτὸν καὶ αἰνιγματῶδες μευδίονα εἰς τὰ χεῖλη, ἤκουε τοὺς στίχους τῶν περὶ αὐτὸν, οἵτινες συνῆθετον εἰς γλώσσαν ἔχουσαν ὡς ὑπόδειγμα τὸ λεκτικὸν ἐκείνου.

Ὁ Μπαμβίλ ἐστιχοῦργε καθ' ἑκάστην μέχρῃ τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ὡς προσφιλεῖς ῥητόν του εἶχε τὸ τοῦ Βωδελαιρ «Ἐμπνευσις εἶνε ἡ καθημερινὴ ἐργασία.»

Ἐλεγε δὲ κάποτε πρὸς φίλον του:

—Γράφω στίχους μετὸς τῆς εὐκολίας, μετὸς τῆς γράφω μίαν παρρηγιάν εἰς τὴν ῥάπτην μου. Ἄλλως θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω πενήντα χιλιάδας στίχους ἕως τώρα;

Καὶ ὅταν οὗτος τοῦ ἔκμαε τὴν παρατήρησιν, ὅτι οἱ ποιητὰὶ συνήθως ἐργάζονται μετὰ κόπου:

—Καὶ εἶνε τάχα ποιητὰὶ αὐτοὶ; ἀνέκραζεν.

Ἐγνώρισα ἕνα ἀληθινὸν ποιητὴν, τὸν Οὐγκὼ. Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐγράφε στίχους χωρὶς κανόνος κόπου.

Τὴν ψυχὴν ἔχων πλήρη λυρισμοῦ προσητένιζεν ἀπὸ κειροῦ τὸν θάνατον μετ' ἡρεμίας. Ὁ θάνατος, κατ' αὐτὸν, δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ὄνειρον πολὺ ὑπερτερον τῶν ἐπιγειῶν ὀνείρων, τὸ ὁποῖον ἀρχὴν ἔχει ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τοῦ πηχόσμιου Ῥυθμοῦ.

«Ἡ δόξα, λέγει ὁ Ἀρμάνδος Σιλβέστρο, ποιητὴς καὶ αὐτὸς καὶ ἐκ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Μπαμβίλ, θ' ἀνατελεῖ ἀπὸ τοῦ τάφου του λαμπρὰ καὶ ἡ ἀθανασία θὰ τὸν περιβάλλῃ διὰ χλαμύδος βασιλικῆς. Θὰ λάβῃ θέσιν παραπλευρῶς τοῦ Οὐγκὼ, καὶ τὰ μέτωπα ἀμφοτέρων κοινῇ θὰ στεφανώσῃ αἴγλη.»

Διαβάτης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Ἀπὸ τὴν λθρον εἰς Μεγαλόπολιν, ὅπως ἐξείσαξ τὰς ἐκεῖ ἐνεργηθείσας ἀνασκαφὰς ὑπὸ τῶν ἑταίρων τῆς Ἀγγλικῆς Σχολῆς ὁ προσωρινὸς αὐτῆς διευθυντὴς κ. Πενρόξ, ὅστις κατόπιν ἀπέρχεται εἰς Ἀγγλίαν, ὁπόθεν ἐπανερχεταὶ ἐνταῦθα ὁ ἀπὸ μηχανῶν ἀποσκαίφων τακτικός τῆς Σχολῆς διευθυντὴς κ. Γάρδενερ.

Καλλιτεχνικά

Τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Αὐτοκρατείας Φρειδερίκου, πλεῖστοι Ἀγγλοὶ καλλιτέχνη ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ἐδήλωσαν ὅτι θὰ μετέσχωσι τῆς βερολιναίας ἐκτίσεως.

Θεατικά

Ἐν τῷ θεατρῷ Λέσσιογγ τοῦ Βερολίνου παρστήθη ὁ *Θερμιθῶρ*, τὸ πολυκρότον δράμα τοῦ Σαρδοῦ. Τὸ ἔργον ἔτυγεν ἐνθουσιῶδους ὑποδοχῆς. — Ἐν τῷ Ἀνεξαρτήτῳ θεατρῷ τοῦ Λονδίνου, παρστήθη ἐσχάτως τὸ περιπληκτον ἔργον τοῦ Ἰβσεν *Τὰ φαντάσματα*. Τὸ ἀκροατήριον διετέθη ἐγκρίτως πρὸς τὸ ἔργον καὶ ἐξεδήλωσε θερμῶς τὴν ἀποδοκιμασίαν του.

Ἐν τῷ παρισίνῳ Μετροδραματικῷ θεατρῷ παρστήθη κατ' αὐτὰς ὁ *Μάγος*, νέον ἔργον τοῦ Μασσενέ, τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον ἐγράψεν ὁ γνωστός ποιητὴς Ρισαίβ. Ἡ κριτικὴ ἔκρινεν αὐτὸ ὑποδέστερον ἄλλων ἔργων τοῦ δικήμου μουσικοῦ, τὸ δὲ κείμενον μετρωτάτον στιχοῦργημα ἀνάξιον τοῦ ποιητοῦ τῆς *Θαλίσεως*. Πολλοὶ φέγουσι τὸν Μασσενέ, ὅτι δὲν ἐτήρησε τὸ ἰδικὸν του ὄψος, ἀλλ' ἐπειράθη νὰ μιμηθῇ τὸν Βίνκερ καὶ διὰ τοῦτο ἀπέτυχε.

Ὁ καθ' ἡ γη τῆς κ. Α. Βόλτζ δημοσιεύει ἐν τῷ ἐγκριτῷ τῆς Λειψίας περιοδικῷ *Gesellschaft* (3 ἀριθ. 1891) βιβλιογραφίαν περὶ διαφόρων νεωστὶ ἐκδοθέντων ἑλληνικῶν βιβλίων.

Φιλολογικά

Ὁ κ. Γεώργιος Σουρῆς ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν δυο νέων τόμων ποιημάτων διὰ τῆς κάτωθι ἐμμέτρου ἀγγελίας:

Ἰδὼν καλῶς ὁ Φασουλῆς μετ' σ' ἄλλα ξαφνικὰ του πῶς ἔχουν γὰρ δυνατὸ τὰ οἰκονομικά του. ὅπου σαστίζει μετὰ αὐτὰ κ' αὐτοὶ ὁ Καραπάνος καὶ κάθε διαχειριστὴς κἂν ὑψηλὸς κἂν νάνος.

Ἰδὼν καὶ τὰ μουρῆλα του πῶς ἔγιναν μεγάλη καὶ δὲν ἔμπορὸν ν' ἰδέσθωνται μετ' τῆς γαϊθούρας γάλα, ἰδὼν πῶς εἶναι κίνδυνος κ' ἑαίνος νὰ φορῆσαι, ἐκτιθεῖ Πλάτων νὰ γένῃ καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ.

Διὸ προτοῦ φαμελικῶς ὁ τάλας τὰ κορδιόση καὶ ἡ φιλοσοφία του νὰ παρ στα χλαμύδα δυο τόμους ἀπεράσει καὶ πάλιν νὰ ἐκδοῖται μετ' στίχους φιλοσοφικούς, πρὸς τρεῖς δραχμάς τὸν ἕνα.

Δι' ὅσους ὅμως κατοικοῦν τὸ Ἐξωτερικὸν ἢ συνδρομὴ πληροῦνται μετ' ἄρχων γαλλικῶν.

Καὶ ὅστις Ἑλλῶν κύριος τοὺς τόμους τούτους θέλει προπληρωτῶν χρεωστῆ τὴν συνδρομὴν νὰ στῆλλῃ, ἄλλῶς πᾶσαν ἐντροπὴν ὁ Φασουλῆς ἀρνεῖται καὶ ὅλους θὰ τοὺς δέχεται τοῦ κάρρου τὸ κοφῆνι.

Τοιαῦτα ὁ φιλόσοφος εἰς γνῶσιν ὅλων φέρει, γνωρίζων τὸ φιλόμουτον ἐκάστου κανονιέρη. Καὶ τὸρ ἄντι τοῦ Φασουλῆ, τελειὸς ἀγραμμάτου, ὡς κτθμιῶν του ὁ Σουρῆς ἐγγράφει τοιοῦτά του.

Ἐξεδόθη εἰς τόμον «Τὸ Χρῆμα», τὸ νέον ἔργον τοῦ Ζολᾶ, τὸ ἐκ τῆς μακρῆς σειρᾶς τῶν Ρουγκῶν Μακκάρ. Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἐν συνόψει εἶνε τοιαυτὴ:

Περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας βασιλείας, ὁ Σακκάρ, ἀδελφὸς τοῦ πανισχυροῦ ὑπουργοῦ Ρουγκῶν, εὑρέθη οἰκονομικῶς κατεστραμμένος.

Ἀνάγκη ν' ἀνακτῆσῃ τὴν περιουσίαν του, καὶ πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ ἡ ἐπινοήσις ἰδέας τινός. Ἀλλὰ πῶς νὰ εὑρεθῇ ἡ ἰδέα; Ἐν τούτοις εὑρέθη. Τὴν συνέλαβε κατὰ νοῦν ἐντιμὸς τις μηχανικός, ὀνόματι Ἀμελὲν, ὅστις ἐπινοήσε τὴν ἀνασύστασιν τοῦ βασιλείου τῆς Παλατινῆς μετὸν σκοπὸν τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Πάπα. Κατ' ἀρχὰς θὰ ἤρκοοντο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μετὸν Ἰσὴν ὡς θαλάσσιον λιμάνι, ἡ δὲ Συρία θὰ ἐκηρύσσετο ἀνεξάρτητος καὶ θὰ προσηρτῆτο εἰς τὴν μητροπόλιν. Τούτου γενομένου, ἡ ἀνοικοδόμησις τῶν κατεστραμμένων πόλεων καὶ ἡ διὰ σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας ἀναβίωσις τῶν νεκρῶν τόπων θὰ ἐπετυγχάνοντο μετ' ἄκρας εὐκολίας. Ἐρχισαν λοιπὸν τὰ σχέδια, καὶ οἱ εὐλαθεῖς ἐγκολποθέντες τὴν ἰδέαν, μόνον αὐτὸν πόθον ἔχουσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν, τὸν δὲ πόθον των συμμερίζονται καὶ οἱ ἔχοντες ὡς ἔργον κῆρρον τὸ νὰ παίξωσιν εἰς τὸ χρηματιστήριον, καὶ οὕτως ἰδρύεται ἡ Παγκόσμιος Τράπεζα. Τὸ εἶσθημα τῆς φιλοκερδείας ἔχει τοὺς πάντας κυριεύσῃ κατὰ τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην, χάριν τῆς ὁποίας συρρέουσι κατὰ σωροὺς οἱ μέτοχοι εἰς τὸ χρηματιστήριον, ὅπου ἡ ἀγορὴ καθ' ἐκάστην ὕψοθαί. Ἀλλ' ὁ Σακκάρ ἔχει ἀναλύει μὲν μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ ὁ τραπέζιτης, ὅστις ἀπὸ ἠδῆ τὸν κατέστροψε, συμπληροῖ ἡσυχως καὶ ἀσφαλῶς τὸ ἔργον του. Ἡ ἐκπτώσις ἀρχίζει, καὶ μετ' αὐτῆς ἀρχίζει νὰ ἐπέρχεται ἡ καταστροφή. Αὐτὸ εἶνε τὸ συγκλητικώτερον τῶν μερῶν τοῦ βιβλίου, καὶ ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ἐξαγρίωσις τοῦ τραπέζιτου, ὅτε βλέπει ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο καὶ αἱ μέτοχοι ὅλων ἐκπίπτουν! Ἀπομένει πλεον μετὸν χρηματοκιβώτιον ὀλοστέως κενόν, ἐν ᾧ περὶ αὐτὸν διεξάγεται ἡ μεγάλη μάχη τῶν ἐκκατομμυρίων.

Τὸ ἔργον κρίνεται ἐκ τῶν ἁρίστην τοῦ μεγάλου συγγραφέως, ἐπιπνεύεται δὲ παραδόξως ὑπὸ κλισοδοξίας ἀσυνήθους εἰς αὐτόν.

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ Newbery House Magazine ἐδημοσιεύθη συγκλητικὸν διήγημα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως: Ἡ Κρητικὸποῦλα, ἐν τῷ ὁποίῳ μετὰ πολλῆς ἡθογνοσίας περιγράφεται ἡ ἡρωικὴ ἀποστίωσις τῶν θυγατέρων τῆς Κρήτης πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ ἡ περιφρονητικὴ αὐτῶν πρὸς τοὺς κινδύνους ἀρροδία. Συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος τούτου εἶνε καὶ ἡ ἐκ πολλῶν ἄλλων αὐτῆς ἔργων γνωστοτάτη Ἀγγλίσ ποιητριά κυρία Ἑλ. Μ. Ἐδμόνδος. Τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν λαμβάνει ἡ κυρία Ἐδμόνδος σχεδὸν συγχρονον, κατὰ τὸ

1866-1867, πλέκει δὲ καὶ οἰκονομεῖ τὸ ὅλον αὐτῆς θέμα τῶσαν πιθανῶς καὶ ἀδιάσπαστος, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἡ συγγραφικὴ περιγραφή ἐξ αὐτοφασίας ἀληθὲς τὸ ἐπεισοδιον. Ἡ περὶ τῶν ἑλληνικῶν πράγματα καὶ περὶ τὸν ἐθνικὸν ἥμῶν βίον στοργὴ καὶ ἀγάπη τῆς Ἀγγλίδος ποιητρίδος εἶνε ἀληθῶς ἀνώτερον παντὸς ἐπαίνου, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι τὸ διήγημά της δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν.

— Ο Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὅστις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐταξίδευσεν εἰς Νορβηγίαν καὶ κατεβέβη ἐκ τῶν καλλονῶν τῆς χώρας, προσεχώρως δημοσιεύει τὰς ἐντυπώσεις του, ἀμειροῦ δὲ τὸ περίεχον ταύτας βιβλίον εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας Ὀσκάρι.

— Ὑπὸ τοῦ W. M. Ramsay ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως (ἐν Λονδίῳ) παρὰ J. Murray 1890 ἡ ἱστορικὴ γεωγραφία τῆς Μικρῆς Ἀσίας (The historical Geography of Asia Minor).

— Ἐν τῇ Revue Critique τῶν Παρισίων (τῆς 9 Μαρτίου 1891) ἐδημοσιεύθη ὑπὸ A. Delboulle εἰρωνικοτάτη ἐπίκρισις τῆς ποιητικῆς συλλογῆς Le Pèlerin passionné τοῦ ἐλληνογενεοῦς ποιητοῦ Jean Moréas.

— Ὁ καὶ περὶ τῆν ἀρχαιολογίαν τῆς ἱατρικῆς εὐδοκίμως ἀσχολούμενος καθηγητῆς τῆς ὀφθαλμολογίας κ. Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης ἐξέδωκε (τύποις N. Ἰγγλέση) λίαν περιεργὸν καὶ περισπούδαστον πραγματικῶν ἐπιγραφουμένων: Ἡ ἱατρικὴ τοῦ Ἀριστοφάνους.

— Τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδοτικὸν κ. ε. τ. ἀστήμα E. Leroux ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ δημοσίευσιν σπουδασιότατου φιλολογικοῦ μνημείου, τοῦ πανομοιότυπου ὁλοκλήρου τοῦ χρίστου κώδικος τῶν λόγων τοῦ Παρισίου Σ (τοῦ δεκατοῦ αἰῶνος). Τὸ βιβλίον θὰ ἐπιγράφῃται Demosthenis Orationum codex Σ. Fac-similé du manuscrit grec 2934 de la Bibliothèque Nationale contenant les Oeuvres complètes de Demosthène. Δημοσιεύει δὲ τὸ πολῦτιμον ἔργον ὁ κ. Henri Omont. Ὁ κώδιξ θὰ ἀποτελέσῃ δύο τόμους ἰσομεγεθεῖς πρὸς τὸ πρωτότυπον, θὰ τιμᾶται δὲ ὀρ. 400 διὰ τοὺς συνδρομητάς, διὰ δὲ τοὺς ἄλλους ὀρ. 600. Θὰ ἐκτυπωθῶσιν ὅμως μόνον ἑκατὸν ἀντίτυπα ἀριθμημένα.

Παντοῖα

Τὸ σῶμα τῆς Ἀμερικανίδος ἀοιδοῦ Ἐμμὰς Ἀμπὸς, ἀποθανούσης ἐσχάτως, δὲν ἐτίμα, ἀλλ' ἐκνή ἐν Πιττσβούργῳ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν αὐτὴ ἐξεδήλωσεν ἐν τῇ διαθήκῃ της. Τὸ σῶμα ἐτέθη ἐπὶ τῆς πυρᾶς περιβεβλημένον θαυμασίαν ἐσθήτην, ἣς ἡ ἀΐα ἀνέχετο εἰς ὃ χιλιῶδες λίρας!

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ἡ ἐν Μυτιλήνῃ Μονὴ τῆς Πέτρας

Κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς νήσου Μυτιλήνης, εἰς τόπον πεδινόν, κεῖται τὸ χωριὸν Πέτρα, ἀποτελούμενον ἐκ 300 περίπου οἰκιῶν. Ὀνομάζεται δὲ οὕτω, διότι ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος καὶ πλησίον τοῦ χωρίου ἀνυψοῦται πέτρα μοναδικήματι ὀγκωδέστατη ἐπ' αὐτῆς δὲ εἶνε ἐκτισμένη μονή, τιμιωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου. Ἡ Πέτρα εἶνε χωριὸν ὁρσιώτερον καὶ ὀρεινότερον, παρὰ γὰρ δὲ οἶνον εὐδοξέστατον καὶ διακρίνεται διὰ τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν της.

Ἡ δημοσιευμένη εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ φωτογραφίας, ἣν εὐμενῶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν «Ἐστίαν» ὁ ἐν Μυτιλήνῃ κ. Α. Κωνσταντινίδης.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ἀριθ. 0. Δὲν ἔχετε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ὥστε νὰ σὰς ἀναγνωρίσουν οἱ γνωστοί σας ἐκ τῆς ἀναλύσεως τοῦ χαρακτῆρός σας, οὐδὲ ὁ γραφολόγος τῆς Ἐστίας ἔχει τὴν δύναμιν αὐτῆν. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ κινδύνου τῆς ἀναγνωρίσεως ἠλλοιώσατε ὀλίγον τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά σας. Τὸ πνευμά σας δὲν ἔχει ἐξάρσεις, ἀλλ' εἶνε εὐθὺ καὶ ὑπερτερον ταπεινῶν ὑπολογισμῶν. Ἐχετε καρδίαν πρόθυμον εἰς γενναῖα αἰσθήματα, ἀλλὰ διστάζετε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν αὐτῶν ἐκ φόβου μὴ παρεξηγηθῆτε. Οἱ γνώριμοί σας πολλὰκις σὰς ἀδικοῦσιν εἰς τὰς κρίσεις των, διότι δὲν ἀποκαλύπτεσθε τὸσον, ὥστε νὰ σὰς ἐννοήσωσιν ἄκριτά. Ἐν τούτοις δὲν εἴσθε ἀπιστιόδοξος, οὐτε μησιόκακος, εἴσθε μόνον ὀλίγον.... Ἀλλὰ δὲν τὸ λέγομεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, διότι τότε — ἔχετε δίκαιον — θὰ σὰς ἀναγνωρίσουν ὅλοι, θὰ ὑποθέσετε δὲ ὅτι καὶ ὁ γραφολόγος τῆς Ἐστίας δι' ἄλλου τρόπου καὶ ὄχι διὰ τῆς γραφολογίας σὰς ἀνεγνώρισεν.

Ἀριθ. 319d. Θετικὸς ἄνθρωπος, ἔμπροσθεν ἢ ὑπάληλος λογιστικὸς. Τὰς ὥρας σχολῆς χρησιμοποιεῖτε εἰς ἀνάγνωσιν ἐφημεριῶν καὶ βιβλίων, εἰς περιπάτους, εἰς ἄλλην ἥσυχον διασκέδασιν. Ἀποφεύγετε τὰ καρεναῖα, δὲν ἀγαπᾶτε κανὲν εἶδος παγνίου, ἀλλ' οὕτε θεοθυβάδες συναθροίσεις ἐν γενεῖ. Τὸ πολὺ κάποτε μετὰ φίλων ἠμπορεῖτε νὰ φάγετε καὶ νὰ πιστεῖτε τὸσον, ὥστε νὰ ἔλθετε εἰς εὐθυμίαν. Δὲν ἐνομφεῦθητε, διότι δὲν ἐπραγματοποιήθη ἴσως μία νεανικὴ ἐπιθυμία σας. Τώρα παρῆλθεν ἡ πρώτη νεότης καὶ δὲν συλλογίζεσθε πλέον περὶ γάμου. Κρίμα! θὰ ἐγίνεσθε πολὺ καλὸς συζυγος καὶ πατήρ.

Ἀριθ. 009. Χαρακτῆρ στυμφνός, πείσμων, δυσαρστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τίμιος, ἐνάρετος, ἀκέραιος. Διὰ τοῦτο ὅσοιςσὰς γνωρίζουν σὰς συγχωροῦν τὰ ἐλαττώματά σας, καὶ ὅσοι συνεργάζονται μαζί σας σὰς ἀνεχονται. Εἴσθε ζηλότυπος, χωρὶς λόγους καὶ προκαλεῖτε συζυγικὰς σκηνὰς ἀξίας κοιμωδίας, αἱ ὅποια ὅμως εἶνε πολὺ δυσχερεστοὶ διὰ τὴν δυστυχημένην γυναικά σας.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Τί καίει χωρὶς νὰ θεομαίη;
Ποία ἐλευθερία εἶνε μιστὰ;
Ποία ἡ συνύψις ἀφορμὴ τῆς φιλίας οὗο γυναικῶν;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- Ἐρ. Τὸν παραδείσον ἢ τὴν κόλασιν;
Ἀπ. Ἐγὼ ἔς τὴν κόλασιν νὰ πύγω πρέπει·
ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου θ' ἀνακουφίζεται,
ὅταν μὴν ἄπιστη ψυχὴ θὰ βλέπῃ
νὰ βιτανίζεται. † Παῦς.
Ἐρ. Μὲ τί ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῇ ἡ γυναικεὶα ἡλικία;
Ἀπ. Μὲ βολῶν ποῦ πηγαίνει πίσω.
Ἐρ. Τίνος τύχην θὰ ἐξήλαμες;
Ἀπ. Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος δὲν ζήλευει τὴν τύχην ἄλλου.
Δημοσθένης.
Ἐρ. Διὰ τί ἐδόθη τὸ σῶμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους;
Ἀπ. Διὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κερμυνοῦν ἀνοστήσιος χωρὶς νὰ θεοφροῦνται ἀνόητοι. Ἐβελόν.
Ἐρ. Τί εἶνε ἡ κόλασις;
Ἀπ. Ἡ γνώμη, τὴν ὅποιαν ἔχομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας χωρὶς νὰ τὴν λέγομεν, καὶ τὴν ὅποιαν λέγομεν οἱ ἄλλοι χωρὶς νὰ τὴν ἔχουν. Μπ.
Ἐρ. Διὰ τί ἐπλασθήσαν τὰ χεῖλη;
Ἀπ. Διὰ νὰ κρύπθουν τὰ γαλασμένα δόντια. Σφίγξ.